CHRISTIANVM MONITVM

R. P. FRANCISCI BONÆ SPEI

AD

R·P·M· CHRISTIAN· LVPVM

Ordin. Eremit. S. Auguſtini,

SVPER

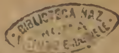
APPENDICE APOLOGETICA

PRO

Ioanne 44. Patriarcha Ieroſolymitano contra eundem

NVPERRIME EVULGATA

Typis ENGELBERTI GYMNICI. Antverpiæ M.D.LXV.

R*ationem habes, Eruditissime Lector, in fine* APOLOGEMATIS *nostri in D. Caramuelem nuperrimè* RETORTI, *cur præsens* MONITUM CHRISTIANUM *in hanc diem suspenderimus: aliam modò subjicimus, quæ illud statim laxandum omninò suadet, videlicet in Joannem Jerosolymæ Episcopum, sive* 44. *Patriarcham Jerosolymitanum, R. P. M. Lupi Ord. Erem. S. Augustini ante jactam calumniam, modò gravissimâ S. Epiphanii, S. Hieronymi, Em. Baronii, Em. Bellarmini & Authorum Censuræ Theologicæ, extantis* Tomo 9. Bibliothecæ Sacræ, *per M. S. Palatii, Sacrasque Facultates Parisiensem & Coloniensem probatæ, injuriâ, haud minus falsò, quam speciosissime palliatam. Calumnia enim P. M. Lupi est hæc,* qui hodiè pro Tertulliano, Origene, Lucifero (*nota P. M. Lupum etiam hunc, de quo infrà, valdè injuriosè cum Luthero & Calvino comparare,*) Joanne Jerosolymitano Apologias in Ecclesiam spargunt, lavant Æthiopes, compescendique sunt, ut ingenia libertina, & noxia, nisi brevi etiam pro Mart. Luthero & Joanne Calvino velimus Apologias videre. *Pallium verò sive Responsum ejusdem P. M. Lupi ad libellum adversùs ipsum D. Rectori Magnifico à nobis, ut justam satisfactionem impetraremus, porrectum, fuit hoc* 31. *Augusti* 1665. Magnifice D. Rector. Ad libellum, adversus me à RR. PP. Carmelitis exhibitum, respondeo me de Joanne Jerosolymæ Episcopo nihil scripsisse, nisi quod habent S. Epiphanius, S. Hieronymus, Card. Cæsar Baronius, Card. Robertus Bellarminus, & Censura Theologica, extans Tomo 9. Bibliothecæ Sacræ, probata per Magistrum Apostolici Palatii, Sacrasque Facultates Parisiensem & Coloniensem. Ego de libris meis nihil possum radere, nisi cum tantorum Virorum gravissimâ injuriâ. Ubi eorum scripta videro per Roman. Ecclesiam damnari aut aboleri, ego etiam libros meos, non tantum ad Magnificentiæ vestræ jussum, sed propriâ sponte radam mox & recantabo. Quod dum fiat, supplico me, qui bonis horis ad res serias opus habeo, absolvi ab accusantium molestiis, & ipsos à dicacibus elogiis, quæ monachalem modestiam insigniter dedecent, compesci per vestram Magnificentiam, quam Deus, &c. F. Christ. Lupus.

Unde manifestum est P. M. Lupum in judicio D. Rectoris Magnifici Universitatis Lovaniensis, fecisse S. Epiphanium, S. Hieronymum, Em. Card. Baronium & Bellarminum, &c. *Authores calumniæ, quam contra Joannem Jerosolymitanum & totum in eo Carmelitarum Ordinem effutivit, uti evi-*

identer sequitur ex præmissis illius verbis : Respondeo me de Joanne Jerosolymæ Episcopo nihil scripsisse, nisi quod habent S. Epiphanius, S.Hieronymus, Card. Cæsar Baronius, Card. Robertus Bellarminus & Censura Theologica, &c. *Etsi tam verum sit, P.M.Lupum scripsisse calumniam, quam non habent; quàm verum est, ipsum nec citare, nec posse, loca, in quibus vel solum apparenter quidpiam simile habent. Ut quid igitur tam evidens figmentum?*

Replicaret credo S.Hieronymus, si viveret. Ubi Joannem Jerosolymitanum, ante vel post mortem vocavi Æthiopem? *Numquid apertè de illo in* Epistola adversus ipsum *scribo*, non eras tam stultus, ut apertè defenderes hæresim, quam sciebas Ecclesiæ displicere. *Et de eodem addo:* Certè si hæreseos nulla suspicio, ut cupio, & credo (*nota*) cur non (*hujus rationem habes in* APPENDICE APOLOGETICA *efficacissimam*) verbis meis sensum meum loquitur? *Ac confirmo ad Isidori pro Joanne objectionem*, Quare ei communicastis, si hæreticus erat. *Ibidem respondens*, audivit ab omnibus, communicavimus nihil de hæresi suspicantes, &c. *Nec ab eo recedit Epiphanius in Epistola ad Joannem scribens*, quandò autem complemus orationem secundum ritum mysteriorum, & pro omnibus, & pro te quoque dicimus, custodi illum, qui (*scilicet Joannes Jerosolymitanus*) prædicat veritatem. *Ubi scripsi, tot P P. Sanctos, Pontifices, Doctores, & Martyrologistas infrà relatos, pro Joanne Jerosolymitano Apologias componentes, esse* ingenia libertina & noxia? *Ubi comparavi Joannem Jerosolymitanum (cui post pœnitentiam de mea adversus ipsum malè fundatâ & nimium exaggerata suspicione Origenismi, nondum ab Ecclesia damnati, reconciliatus sum, me ei tanquam Sancto subjeci, pastorem habui, nec usquam insinuavi ipsum in hæresi mortuum) Martino Luthero & Joanni Calvino, quorum errores sunt passim in Tridentino damnati, & in sua hæresi creduntur obstinatè mortui. In summa, ubi umbram habeo horum tuæ calumniæ verborum,* qui hodiè pro Joanne Jerosolymitano in Ecclesia Apologias spargunt, lavant Æthiopes, compescendique sunt tanquam ingenia libertina & noxia, nisi brevi velimus pro Martino Luthero & Joanne Calvino Apologias videre. *Nusquam certè.*

Idem indubiè replicaret S.Epiphanius ob præmissa, & alia in APPENDICE *&c. fusiùs deducta. Idem etiam replicarent Em. Card. Baronius & Bellarminus; quia licèt SS.Epiphanio & Hieronymo intenti, sed non satis ad utriusque vindictam, & subsecutam pœnitentiam, attenti, Joannem describant de hæresi, sive de Origenismo suspectum, aut si malis, Origenistam:*

nus-

nusquam tamen scribunt, ipsum fuisse de aliqua antè damnata hæresi ab aliquo Concilio aut Pontifice condemnatum, nusquam in operibus ejus reperiri hæresim, non solum non ante, sed nequidem post mortem ejus, damnatam, nusquam ipsum in hæresi mortuum: ac proindè nusquam, vel ex umbra solum, hæc, qui hodiè pro Joanne Jerosolymitano Apologias in Ecclesia spargunt, lavant, Æthiopes, compescendique sunt tanquam ingenia libertina & noxia, nisi brevi velimus Apologias pro Martino Luthero & Joanne Calvino videre. *Quid plus?*

Replicarent isti omnes, si viverent: malè tibi consulis P. M. Lupe calumniam de Joanne, nova de nobis, palliando, & nostra scripta ad ejusdem tuæ calumniæ statum deprimendo, dum addis: Ego de libris meis nihil possum radere, nisi cum tantorum Virorum gravissima injuria, ubi eorum scripta videro per Romanam Ecclesiam damnari aut aboleri, ego etiam libros meos, *&c.* radam mox, & recantabo: *nec attendis, quod tibi replicari possit, vix ullam hucusque esse damnatam hæresim, quæ cum S. Scriptura, Sanctorum scriptis & ratione, majorem apparentiam non habuerit, quàm à te scripta calumnia cum nostris scriptis; ac proindè si ità scribendo excusari debeas, à fortiori excusari debere omnem hæreticum, dicentem*: Ego de libris meis nihil possum radere, nisi cum S. Scripturæ, Sanctorum scriptorum, & rationis gravissimâ injuriâ: ubi S. Scripturam, Sanctorum scripta & rationem videro per Romanam Ecclesiam damnari, aut aboleri, ego etiam libros meos, *&c.* radam mox, & recantabo. *Quia autem nullus hæreticus ob hoc, evidenter fictum ad illud necessarium, ab hæresi excusari debet; ità nec P. M. Lupus obindè à sua calumnia excusari potest. Breviùs ego*

Replico: quod, uti P. M. Lupus præcitatam calumniam sine ulla ratione & fundamento effutivit, ità sine ulla ratione, & fundamento tantos Viros suæ calumniæ facit authores, & patronos: prætereà tamen, quàm insigniter Responsum istud ejusdem P. M. Lupi, veritatem, justitiam, & Monachalem modestiam dedeceat, sicque bonas horas impendat concinnandis injuriis S. Epiphanio, S. Hieronymo, Em. Cardinalibus Baronio & Bellarmino, &c. uti Joanni Jerosolymitano, & toti Ordini nostro, habes prælibatum: & ex nostra adversus ipsum Apologetica Appendice, *&c. evictum SS. Epiphanium, Hieronymum, &c. habuisse quidem Joannem Jerosolymitanum de Origenismo, nondum ab Ecclesia damnato, suspectum; at sine fundamento ullo, & merè in ultionem comminationum Joannis Jerosolymitani ad Epiphanium, eò quòd in illius Diœcesi absque ejus consensu*

sensu

ſenſu ordinaverat Paulinianum S. Hieronymi fratrem germanum. Sed ſicut ex tali ſuſpicione temerè inferres, Joannem reipſâ defendiſſe propoſitionem tunc ab Eccleſia damnatam, reipſâ fuiſſe hæreticum, reipſâ libris ejus continuiſſe errores tunc aut poſteà ab Eccleſia damnatos, ipſum reipſâ in hæreſi mortuum, &c. ità P. M. Lupus temerè eum comparat Luthero & Calvino, quibus hæc omnia conveniunt: nec ſine temeritate dicit SS. Epiphanium & Hieronymum, Em. Cardinal. Baronium & Bellarminum, hanc aut ſimilem de Joanne Jeroſolymitano habere comparationem, cum ne umbram quidem illius citet, aut citare poſſit. Verumtamen infra fusè probatur, quod ſuſpicio illa, utpotè malè fundata, de Origeniſmo nondum tunc ab Eccleſia damnato, verè in ultionem comminationum, &c. Joanni Jeroſolymitano non ità nocuerit, quin in vita & morte ſit habitus Sanctus juxta dicenda nu. 11. *ab Auguſtino, ipſomet Hieronymo, Hilario, Zozimo & Anaſtaſio Pontificibus, Martyrologiſtis & aliis plurimis, quorum, aut ſibi data, elogia P. M. Lupus ſatis* dicaciter *vocat* dicacia, *&c. dum audet Patriarcham vivum & mortuum in opinione Sanctitatis Martino Luthero & Joanni Calvino impiiſſimis comparare; SS. Epiphanium & Hieronymum, Em. Card. Baronium & Bellarminum ſuæ calumniæ Authores & Patronos facere; SS. Patres, Auguſtinum, Hilarium,*&c. *ſummos Pontifices Zozimum & Anaſtaſium, Martyrologiſtas, & Doctores celeberrimos infrà citatos, qui pro Joanne Jeroſolymitano aut Apologias compoſuerunt: aut componendi materiam ſubminiſtrarunt, ſcribere* compeſcendos tanquam ingenia libertina & noxia: *quibus nihil* dicacius, *&* monachalem modeſtiam inſignius dedecens.

Quia tamen P. M. Lupus nos ad Romanam Eccleſiam, ſive S. Sedem pro damnatione, & abolitione Scriptorum S. Epiphanii, S. Hieronymi, Emin. Card. Baronii & Bellarmini, ac Hiſtoriæ Sacræ remittit, de ſuis libris nihil raſurus priuſquam damnentur aut aboleantur: ipſi lubenter acquieſcimus, & ad votum ejus S. Sedem adibimus; non quidem ut tantorum virorum ſcripta damnet aut aboleat, quod temerè præſumit neceſſarium; ſed ut, quàm procul ab ejus calumnia diſtent ſanctorum Epiphanii & Hieronymi, Em. Card. Baronii & Bellarmini ac Hiſtoriæ ſacræ ſcripta, declarare dignetur: niſi quantociùs, viſô præſenti MONITÔ CHRISTIANÔ, (*quod petiit in* Præfatione ad Partem 1. ſuorum Scholiorum, &c. *his verbis*: Quin in multis cespitaverim, immò & lapſus ſim, non dubito, ideoque impendi mihi precor CHRISTIANAM fraternæ charitatis gratiam) *nobis de ſaniori ejus mente conſtet. Igitur ſit*

PRÆSUP-

PRÆSVPPOSITVM
DE ENCOMIIS
JOANNIS XLIV.
PATRIARCHÆ JEROSOLYMITANI
Ante Monitum Christianum.

1 Abes quidem, *Erudite ac pie Zelotes*, in altero Opere nostro *De Visione Eliæ*, &c. Joannis 44. Patriarchæ Jerosolymitani Encomia sanctitatis vitæ & morum, vindicias contra fidei ejusdem criminatores, & in *Appendice Apolog.* adjecta *Visioni*,&c. verum ac genuinum sensum *Epistolarum* SS. Epiphanii *ad Joannem Jerosolymitanum*, & Hieronymi *ad Pammachium adversus eundem Joannem*, ex quibus super Joannis fide & morum sanctitate est totius ferè origo hallucinationis. Sed nè fortè Opus illud ad manum non habeas, & cum aliunde ante *Monitum Christianum*, quod subjicimus, patere debeat. 1. Quàm injuriosus sit Joanni Patriarchæ Jerosolymitano, & in eo toti Carmelitarum Ordini, calumniæ ictus, de quo infra, à P.M. Lupo Ord.Erem.S.Augustini datus. 2. Quàm justè hîc iterum istiusmodi calumniæ retractationem, & pro totius Ordinis læsione satisfactionem urgeam. 3. Quàm frivolè excusationem simulet à stricta, ut fertur, & nullatenus credo, ut dixi supra in fine *Seriei Dubiorum*, &c. Theologica Facultate Lovaniensi acceptam, nè nostræ adversus ipsum pro dicto Joanne 44. Apologiæ respondeat, aut calumniam retractet; quasi verò ista Facultas judicasset, causam non esse tanti momenti, ut P. M. Lupus ad alterutrum teneatur. Necessarium judicavi, ad majorem *Moniti* desuper *Christiani* efficaciam huc nonnulla reproducere eorum, quæ in Opere *De Visione Eliæ*,&c. produxi. Itaque

2 Suppono imprimis ex P. nostro Lezana *Annal. tom. 2. an. Christi* 351. Natale Joannis 44. fuisse circa *an. Christi* 351. ex Atavis Latinis: unde, quod etiam aliunde in *Visione* dicta excusavimus, mirum non est, si interdum in suis Operibus Romanizet. Studium sacrum, ab ineunte ætate, juxta illud Hieronymi *Epist. 62. ad Theophilum* (per apostrophen,inquit noster Lezana ibidem) *A parva ætate sacris litteris eruditus es: nosti, quò sensu, unumquodque dicatur.* Episcopatum Patriarchalem, *anno* 386. juxta Em. Baronium *eod. An.* Monachatum & vitæ sanctitatem de cætero, ex irrefragabilibus testimoniis infra & in *Visione Eliæ*, &c. adductis, quibus adden-

dum occurrit, illud Augustini, aut alterius, nomine ejus larvati (qui saltem, ut spero, apud S. Augustini Eremitas, & inter illos P. M. Lupum, magnæ est authoritatis) *serm.* 39. *ad fratres in eremo*, his verbis: *Sitis cum Elia, Paulo, Hilarione, Antonio & Joanne.* Hunc enim *Joannem* esse nostrum 44. arbitratur Lezana *ibid.*

3 Nec ab eo horrent. *Primò*: quæ de Joanne 44. habet idem Augustinus lib. 2. contra Litteras Petiliani cap. 5. *Cathedra quid tibi fecit Romanæ Ecclesiæ, in qua Petrus sedit, & hodiè Anastasius sedet: vel Ecclesiæ Hierosolymitanæ, in qua Jacobus sedit, & in qua hodiè Joannes sedet.* Et lib. 2. de gestis Pelagii cap. 14. & 30. in quibus Joannem mortuum bis præconio *Sancti* commendat, uti & Zozimus Papa *n.* 11. citandus, scribens, *Ecce Epistolam Hierosolymitani Episcopi Praylii, qui in locum quondam Sancti Joannis* (nota) *Episcopus est ordinatus.*

4 *Secundò*: nequidem abhorrent ea, quæ de ipso scribunt ejus Antagonistæ, de quibus *n.* 1. Epiphanius in Epistola ad ipsum Joannem 44. *Quando autem complemus orationem secundum ritum mysteriorum, & pro omnibus, & pro te quoque dicimus* (supra quem individualiter cadunt verba sequentia) Custodi illum, qui Prædicat veritatem. Et Hieronymus in Epistola ad Theophilum: *Aut quasi Pontifex cunctis imperet; aut quasi imitator Apostoli universorum saluti ex æquo serviat: si talem se præbuerit* (præbuisse autem constat ex Appendice Apologetica, & infra,) *extendimus brachia, amicos & parentes habeat, & sentiat in Christo, sicut omnibus sanctis* (nota) *ita nos & sibi esse subjectos.* Si ita sentiant ejus Antagonistæ, quid de Commilitonibus ante & post mortem ejus indifferentibus? Eorum multos habes infra citatos: hic addi sufficiat omnium in terris Supremi Ducis testimonium, post Joannis Antagonistas convictos & pœnitentes, videlicèt, Anastasii Papæ *An. Christi* 402. in Epistola ad Joannem Jerosolymitanum, Antistitem 44. quæ extat *tom.* 1. *Epist. Rom. Pontif.* & apud Hieronymum *tom.* 9. quā sic scribit, *pro tanto igitur præconio, quod in merita mea effusissimè contulisti, ut amori tuo gratias ago, ita splendorem tuæ sanctitatis* (nota) *& eas, quas in Domino habes virtutes, subinde quodammodo parvitatis nostræ favorabilis sermo prosequitur, tam eminenter, vir omnium præstantissime* (nota iterum, Pontifex loquitur, qui noverat præteritas Joannis 44. cum Epiphanio & Hieronymo dissensiones,) *laudum tuarum fulges nitore conspicuus, ut par esse meritis sermo non possit. Porro autem tantò titulorum tuorum rapior incitamentò, ut etiam, quod impetrare nequeo, audere non desinam,* &c.

5 Suppono deinde P. nostrum Petrum Wastelium in Vindiciis Joannis Jerosolymitani *tom.* 2. *sect.* 3. per totam *Impress. Bruxellensis*, Offendicula, quæ ex operibus Joannis Jerosolymitani prætenduntur, efficaciter tollere, nubila Soli opposita dissipare, & veritatem eruditissimè vindicare: unde noster Lezana *Annal. tom.* 3. ann. Christi 412. nu. 6. *Impress. Rom.* cum approb. Mag. S. Palatii anno 1653. (quem proindè nec Em. Baronius, nec S. Inquisitores fidei, de quibus infra *n.* 11. viderunt.) *Quod Libri Joannis Jerosolymitani* de Institutione Monachorum, *inferior doctrina nullatenùs notari possit, nisi in media luce cæcutientes simus, nullò aliò aptiori mediò comprobari potest, quàm Lectorem ut judicem interpellando. Legatur attentè, non cursim, aut*

carpendi libidine; & ibi, cum claritate doctrinæ, ac Sacrarum Scripturarum promptissima explanatione, spiritualia documenta, moralia instituta, regularia præcepta, mystica & allegorica, plurima reperientur, quæ animum ad pietatem & Dei amorem efficaciter promoveant.

6 Subdit autem *ibidem.* Eôdem tom. anno Christi 415. & 416. *Non pauca suggerit hoc tempus nostræ Historiæ propria, utpotè quæ Joannem Jerosolymitanum nostrum proximè tangunt. Primò, celebre illud de inventione Reliquiarum S. Stephani Protomartyris, adeò in Ecclesia Catholica solemne, ut die tertiâ Augusti quotannis celebretur. Quoad tempus hujus inventionis error irrepsisse creditur in Bedam, Nicetam, & alios. Quoad substantiam verò, & reliquas ipsius circumstantias, necessariò standum Epistolæ Luciani Presbyteri, quem Gennadius* in lib. de Vir. illustrib. cap. 46. *ejus temporis Scriptor Virum Sanctum appellat, ac dicit, scripsisse revelationem, sibi divinitùs de ea re factam. Habetur autem apud Surium* tom. 4. pro 3. Augusti, *& Baronium* sub ann. 415. *Ex qua, brevitati consulentes, hujus Historiæ compendium excepimus. Erat hic sanctus Vir Lucianus, Presbyter Ecclesiæ Villæ Caphargamala, in territorio Jerosolymorum, ac proindè Joannis nostri, ejus Urbis Antistitis, subditus. Cum autem in die Parasceve, in loco, Baptisterio dicto, dormiret, Ecclesiam custodiens horâ tertiâ noctis:* Vidi, *inquit*, virum senem, longum, dignum Sacerdotem, canum, barbam prolixam habentem, palliatum albâ stolâ, cui inerant gemmulæ aureæ, habentes intrinsecùs sanctæ Crucis signum, & virgam auream in manu tenentem. Venit, & stetit ad dexteram meam, & aureâ virgâ pulsavit me; ter vocans nomine meo, dicens Luciane, Luciane, Luciane, & dixit mihi Græco sermone; vade in Civitatem, quæ dicitur Ælia (quæ est Jerusalem) & dic Joanni, qui est in ea Episcopus: quamdiu clausi sumus, & non aperis nobis, *Hic notet Lector, quod, cum in hac revelatione, facta cælitùs, Joannes noster interpellatur, satis indè piè elici valet, contra quosdam novos rigidos Censores, ipsum à criminis hæresis labe absuisse semper, vel hoc saltem tempore revelationis factæ. Non enim aliter piè capi potest, quod ipsius memoria, in re tam gravi, & totam Christianitatem concernente, haberi mereretur. Nec cur etiam adderetur:* Maximè, quod in temporibus tui Sacerdotii oportet nos revelari? *Cum per hoc denotari videatur Sanctos illos, quorum corpora inveniebantur, veluti desiderasse, tempore Joannis mundo manifestari. Subjungit Lucianus, qualiter ille, qui cum eo loquebatur, esset Gamaliel, Pauli Apostoli Magister; & quod illi, quorum corpora ibi jacebant, essent Stephanus Protomartyr, & Nicodemus ille, qui* Joann. 3. venit ad Jesum nocte, *ac Abibas filius ejusdem Gamalielis; & quod, cum ipse dubitaret de Visionis veritate, ac propterea jejuniis & orationibus Deum exoraret, secundò apparuerit illi idèm Gamaliel, dicens:* Quare neglexisti ire, & dicere sancto Episcopo Joanni? *Hic sistat Lector, ac videat nomen sancti Joanni nostro concessum; non ab iis, qui inter mortales vitam degerent; sed à cœlestis Patriæ cive Gamaliele, qui, utpotè in Dei essentia conspiciens ea, quæ ad Jerosolymorum Urbem (undè ipse erat) ejusque Antistitem spectabant, haud ignoraret Joannis fidem Orthodoxam, probitatem ac sanctitatem, verbis illis,* sancto Episcopo Joanni, *indicatam. Unde, et si post tertiam revelationem, ac sibi factam comminationem, aliumq; mentis excessum, pergit Lucianus dicens:* Benedixi

Dominum, & perrexi ad Civitatem ad ſanctum Joannem Epiſcopum. *Ubi, titulo* Sancti *adjuncto nomini proprio* Joannis, *non appellativo* Epiſcopi, *quod majoris emphaſis & energiæ ſignum eſt, Gamalielis exemplo, ipſum decorat, prout etiam facit in ſequentibus. Et imitantur fermè univerſaliter Eccleſiæ Monachorum, Regularium Canonicorum, Mendicantium; & canunt Eccleſiæ Trevirenſis, Leodienſis, Cameracenſis, Beluacenſis, Aurelianenſis, Pictavienſis, Cenomanenſis, & aliæ in Germania & Gallia, quæ in ſuis Breviariis, ſive impreſſis, ſive manu ſcriptis in hoc officio Inventionis S. Stephani Joannem noſtrum* Sanctum *appellant, ut aſſert VVaſtelius* in Vind. oper. Joann. tom. 2. lib. 3. art. 4. in libri Coronide. *Item in Hiſpania, ſancta & Metropolitana Eccleſia Toletana, Cordubenſis, Giennenſis, & Segovienſis, cum pluribus aliis Religionibus, ut in Memoriali ad S. Officium Hiſpanicæ Inquiſitionis teſtati ſunt egregi Defenſores Hiſtoriæ Propheticæ R. P. Franciſci à S. Maria. Audiit Joannes Lucianum ſibi ea referentem, lachrymatus eſt præ gaudio, ſibi hoc onus impoſitum agnovit, fodi locum Reliquiarum eidem Luciano præcepit. Et ille, obtemperans Antiſtiti, Villæ habitatores pro pio opere convocare ſtuduit.*

7 *Intereà duo alia, pro noſtra quoque Hiſtoria utilia, hæc Luciani Epiſtola continet. Primum, eundem Gamalielem apparuiſſe eâdem nocte Monacho cuidam, nomine Nugetio,* innocenti & ſimplici Viro, *ipſiq́; intimaſſe, ut moneret Lucianum, ne quæreret corpora dictorum Sanctorum in loco illo, quem fodere cœperat; ſed in aliis, ubi tandem inventa ſunt. Secundum, quod Sanctorum Corporum inventionem renunciarit Lucianus Epiſcopo Joanni, qui tunc temporis erat in Lidda, aliàs Dioſpoli, Synodum quandam celebrans cum aliis Epiſcopis. Ex quibus primum illud de Monacho Nugetiò alia notatione non eget; cum de ipſo nihil aliud reperiatur; ſolumq́; à Deo id factum creditur, ut ſanctus hic Monachus, prout Baronius* ſuprà *notat, teſtis etiam eſſet tanti Miraculi, ut in ore duorum vel trium, ſtaret hoc verbum & in fidelium documentum, ne faciles ſint in hujuſmodi rerum credulitate, quæ fide dignorum teſtimoniis comprobatæ non apparent.*

8 *Quod verò ſpectat ad Lyddenſem illam, ſeu Dioſpolenſem Synodum, cui Joannes hac occaſione aſſiſtens ſcribitur, ea fuit, in qua, ut teſtantur D. Hieronymus* Epiſt. 79. ad Alipium & Auguſtin. *D. Auguſtinus* lib. 2. retractat. cap. 47. & contra Julian. lib. 1. cap. 5. ac *Proſper* lib. de ingratis. *Pelagius infamis Monachus coactus eſt ſuas hæreſes condemnare. Erant autem hujus hominis errores ſequentes. Primus,* Adam ſive peccaſſet, ſive non peccaſſet, mortuus eſſet. *Secundus,* peccatum Adæ ſolum læſit ipſum, non alios. *Tertius,* infantes nuper nati, in illo ſtatu ſunt, in quo Adam fuit ante prævaricationem. *Quartus* &c. *Quamvis autem hæc omnia Pelagius ipſe anathematizaverit, cæterum verſutus in dolo id egit; quamprimum enim ex eo Concilio evaſit, ea & ſimilia dogmata iterum docere præſumpſit. Unde etſi judicium Palæſtinum fallere potuerit, nontamen fefellit Romanam Eccleſiam aut Papam. Sic ex D. Auguſt.* lib. 2. de pecc. orig. cap. 8. & 9 *colligunt moderni.*

9 *Ad Hiſtoriæ tamen, à qua digreſſionem fecimus, filum regredientes. Poſtquam Lucianus deſideratas thecas Reliquiarum Sacrarum reperit, Joannemq́; Antiſtitem ea de re monuiſſet; ipſe, aſſumptis duobus aliis Epiſcopis, Eleutherio Sebaſtenſi & Eleutherio de Hierico, ad locum ipſarum pervenit, ipſiſq́; recognitis, ac piè veneratis (eo etiam quod miraculis*

culis earum inventio à Deo confirmabatur) B. *Stephani Reliquias in sanctam Ecclesiam Sion Hymnis, & Canticis deportari fecit. Alia ad hujusmodi casum concernentia, seu spectantia, præsertim in diversis translationibus Reliquiarum ejusdem Stephani & prima omnium ad partes Occidentales per Orosium Hispanum, clarissimum Virum, eô tempore Jerosolymis agentem, habes Lector ex authoribus relatas, Baronio præsertim, tum* suprà, *tum* in Notis ad Martyrologium Romanum die 3. Augusti, *& Francisco Bivario* in Notis ad Flavium dexterum circa hoc tempus; *Nos enim propriora investigamus.*

10 *Ex quibus illud unum est, quod, cum Pelagius, in ea Palæstina Synodo, eas, quibus infamabatur, hæreses condemnasset, atque propterea ab Episcopis, qui ibi adstiterant ad communionem acceptus, & absolutus esset, Joannes noster Jerosolymitanus (inquit Baronius suprà* 5. accidit) quod diceretur amicus Pelagii factus esse, apud Occidentales malè audire cœperit. *Sed quomodo id probat? Ex eo sanè, quia D. Augustinus in Epistol.* 252. *ab eo expostulet ejusdem Synodi Palæstinæ acta, & ibi dicat, ipsum Pelagium dilectum fuisse multum ab eodem Joanne. Quis tamen non videt, levi fundamento id assertum? Quod enim à Joanne acta contra Pelagium postulasset Augustinus, potius arguit eum Pelagio adversarium existimasse; si enim ipsius amicum crederet, contra ipsum gesta non utique ab eo, sed ab alio obtinere quæsivisset. Deindè, quod dicat, Pelagium à Joanne valdè dilectum esse, cur non arguet Patriarchæ charitatem, erga hæreticos etiam, ut ipsos ad meliorem traheret frugem, eò præsertim hâc occasione debitam, quod Pelagius, ut Joannes subditus, Jerosolymis tunc ageret? Quam etiam ostenderant tredecim alii Episcopi, qui ei Synodo affuerant, & Pelagium absolverant, existimantes, sicut Joannes, quod corde & animo, & non fictè solum, hæreses retractaverat. Imò idem Augustinus*, qui in Epist. 106. ad Paulinum, *seu* Bonifacium *etiam fatetur se, & eum, ad quem scribebat eam Epistolam, dilexisse Pelagium; quia* nobis (*inquit*) rectæ fidei videbatur; *quidni ergo id faceret Joannes cum versipelli homine? Ex hac porrò Augustini Epistola clarè innotescit, ejusdem Joannis innocentiam immeritò à Baronio labefactatam fuisse; quia ibidem Augustinus commendat ut efficacia, ea S. Paginæ testimonia, quibus Joannes Pelagium impugnaverat. Unde ergo locus, ut credatur ejus errori consensisse, quem efficaciter expugnasse commendatur? Accedit quod in ea Epistola, cui inhæret Baronius, & quam ab Augustino credit scriptam Joanni, ipsemet Augustinus profitetur ejusdem Joannis sinceram fidem, dum de subdolo Pelagio loquens, dixit, ipsum non sentire,* quod vos, *inquit*, qui Catholicâ regulâ sapitis; *Joannes ergo apud Augustinum* Catholicâ regulâ, *& non sicut Pelagius, sapiebat. Item ibidem hortatur ipsum, ut contra Pelagium agat* docendo, & pro ejus salute, quæ in Christo esse debet, orando. *Quorsum hæc peteret, ab ejusdem Pelagianismi consorte? Interpellandus etiam Dom. Baronius, si Jerosolymorum Antistes Joannes* malè audire cœpit apud Occidentales, *apud quos Occidentales? Quando? quô pactô? Aut ex quo Authore id hauserit? Mera ergo D. Baronii ista suspicio veritati contraria videtur.*

11 *Ad magis propria sub hoc tempore Carmelitæ vocamur. Ad funus nempè nostri relati Joannis, Jerosolymitani Antistitis, qui, juxta plurium computum sub anno* 416. *spiritum Deo reddidit. Ejus porrò mortem inter Sanctorum pretiosas connumerari debere, quæ dicemus:*

cemus, satis, superque ostendere videntur; præmissâ tamen, & reservatâ S. Sedis Apostolicæ Romanæ reverentiâ, cujus è Vaticano responsa in simili causa spectanda fore ex cap. 1. de Reliq. & Venerat. Sanctor. *Catholici cuncti expectare debemus. Eo etiam, quod S. Tribunal Censorum fidei Hispaniæ titulum Sancti* (*etsi* sine præjudicio personæ) *illi non concedendum decrevit Matriti sub anno* 1639. *Prætermissis ergo testimonis Papæ Anastasii, D. Augustini, Paulini, & aliorum, qui ipsum honorificè sanctitatis, vel simili adhuc vita superstitem, decorarunt titulo, quæ in præcedenti tomo suis locis habet Lector; ac Luciani etiam relati, qui in ea sua Epistola de inventione Reliquiarum S. Stephani Joannem vicibus repetitis* Sanctum *compellat: dumtaxat modò ii testes proferendi, qui post ipsius obitum eodem, vel æquivalenti cognomine, ipsum cohonestarunt. Primus est Romanus Pontifex Zozimus, qui Anno* 417. *sequenti in Epistola ad Aurelium Carthaginensem Episcopum, aliosque Africanos, quæ extat apud Baronium* ann. 417. §. postquam, *sic ad intentum:* Ecce Epistolam Jerosolymitani Episcopi Praylii, qui in locum quondam Sancti Joannis Episcopus est ordinatus. *Ecce etiam* Sanctitatis *cognomen Joanni à Papa concessum, ipsius post obitum. Secundus est hæreticorum malleus Augustinus, qui sui non oblitus, nec similium, quæ dixerat de eodem Joanne* lib. 2. contra litteras Petiliani Donatistæ, *eadem repetit eumdem* Sanctitatis *præconio celebrans, non semel aut iterum, sed sæpius in* lib. de gestis Pelagii, cap. 14. & 30. *præsertim. Ut videat Lector, quàm abs re non nemo putaverit, Joannem de Pelagianismo fuisse suspectum Augustinus; quomodò enim de Pelagianismo suspectum Sanctum vocaret, & contra Pelagianos pro patrono susciperet? Succedit proximus*

Lemicæ Galleciarum in Hispania Episcopus Idacius, seu Hydatius, qui in suo Chronico *ipsum* insignem & Sanctum *pluries vocat. Afferri etiam in testem potest Cassianus, qui eâdem ætate scribens,* in præfat. ad 12. libros de Institutis Cœnobiorum, *etsi tacito nomine Joannis, eum cum Basilio & Hieronymo inter viros* vita notabiles & sermone, scientiaque præclaros *conjungit, prout singulari eruditione probat VVastelius* lib. 1. Vindiciar. Joann. sect. 1. art. 4. §. 4. *Clarius loquitur, inter Græcos ejus sæculi, notissimus author Theodoretus, Cyrensis Episcopus,* lib. 5. histor. Ecclesiast. cap. 35. & 38. *eum* admiratione dignum, & admirabilem *cognominans. Quod & imitatur Cassiodorus* in histor. Ecclesiast. Tripartit. lib. 10. cap. 25. *Et expressius Joannes ille, Cyprius Presbyter, Author vitæ Sancti Epiphanii, nostrum Joannem vocans* Sanctum in omnibus. *Ado Archiepiscopus Viennensis* in Martyrologio ad tertium nonas Augusti *eum bis* beatum *compellans. Nicephorus Calixtus* in Histor. Ecclesiast. lib. 14. cap. 30. *à quo* (*quod majus est*) divinus *prædicatur. Petrus Equilinus* in Cathalogo Sanctor. lib. 11. cap. 8. *eum inter Divos recensens. Joannes Gillemanus* in Tabula Episcopat. & Episcopor. Sanctor. Eccles. *de Patriarchis agens, & eum inter ipsos, & confessores accensens. Guillebitanus Eremita Vallis S. Antonii Brugensis* in lib. Episcopat. & Episcopor. Eccles. Dei, *pariter eum inter Divos connumerans. Et, ut ab Authorum colluvie abstineamus* (*quorum plurimos in libello supplici, Religionis nostræ nomine, à RR. PP. nostris Discalceatis sub anno* 1631. *pro hac causa diligentissimè elaborato, ac Catholicæ Majestati Philippi IV. Hispaniarum Monarchæ oblato, studiosus reperies,*) *specialiter connumerandi Agiologi, seu tabularum*

com-

communium, Martyrologiorum, seu Menologiorum Scriptores, qui ipsum inter Sanctos, vel beatos annumerant. Hi sunt Ado Viennensis, quem jam retulimus.Petrus Galesinus in Martyrologio Romano pro die 12. Januarii, *& Joannes Molanus* in additionibus ad Usuardi Martyrologium eâdem die. *Adjice & atiqua Ordinis Kalendaria, in quibus pro fratrum suorum usu, ex capitulorum Generalium decretis, præsertim Romani in Conventu S. Martini in Montibus, anno* 1564. *Præside S. Carolo Borromæo, ejusdem Ordinis Protectore, idem Joannes inter Divos alios censetur.*

12 *Ex his porrò præfati Patres, quos proximè adduximus, in libello illo supplici seu memoriali, Catholico Regi Matriti oblato, conati sunt ostendere, Joannem nostrum, ne dum* Sancti, *vel* Beati *titulo dignè cohonestari; sed & , inter Divos quoque ab Ecclesia canonizatos, unum censeri debere. Cum enim à Zosimo Papa, D. Augustino sæpiùs, Luciano Presbytero (quem etiam alii inter Sanctos annumerant) Idacio Episcopo, & Joanne Authore vitæ S. Epiphanii; Adonis, Galesini & Molani Martyrologiis, quæ modò retulimus; Breviariis quoque plurimarum Religionum & Ecclesiarum Hispaniæ, Germaniæ & Galliæ, quæ supra num.* 1. *attulimus, innumerisque aliis Authoribus, quos ne prolixi simus, solum confusim adduximus,* Sanctus *vel* Beatus *nuncupetur (adeò ut uno verbo Dici possit, quod à quinto sæculo, in quo diem clausit extremum, usque ad novissimum, in quo Desiderius Erasmus, Marianus Victorius, glossas, seu notas edentes ad opera D. Hieronymi, neque tamen supra modum periti Ecclesiasticarum rerum, primi nomen ipsius commacularunt, semper ut sanctus habitus fuerit, non obstantibus controversiis ipsius cum Hieronymo, & Epiphanio, videtur illi negari non posse genus illud Canonizationis, antiquum satis in Ecclesia, quod vel Episcoporum consensu, vel Christiani populi receptâ traditione fiebat, prout optimæ notæ Theologi VValdensis noster, Cardinalis Bellarminus, & alii doctissimi suis scriptis consignarunt. Verumtamen, modestiæ, humilitatis, & obedientiæ versus S.Sedem Apost. limitibus tenti, id non asserimus, & rei tantæ judicium ipsius examini & sententiæ omninò relinquendum censemus, sicut in causis Luciferi Calaritani, Joannis Cassiani, Fausti Regiensis, & quorumdam aliorum prudentiores efficiunt. Contenti dumtaxat, secundum historiæ leges, ea retulisse, quæ eandem Sanctam Sedem excitare possunt, ut veluti communis mater læsæ famæ perantiqui Patris & Doctoris, ac Ecclesiæ Jerosolymorum Præsulis (prout speramus) consulere dignetur. Interim nos, neque* Sanctum, *neque* Beatum *canonizatum, aut beatificatum appellamus, aut appellandum censemus.*

13 *Unum verumtamen non prætermittendum, quod in relato libello supplici, ad Catholicam Majestatem nuncupato, tactum quoque fuit; miraculis etiam patratis celebrem Joannem fuisse, proindeq; nihil desiderari, ut, sanctæ Ecclesiæ judicio accedente, veluti* Sanctus, *seu* Beatus *coli possit. De ipso enim (licet in Chronologiæ tempore decipiatur) sic habet* lib.2.de laudibus Carmelitarum *Joannes Trithemius insignis Benedictinus Abbas.* Vivus & mortuus infinitis fertur claruisse miraculis. *Arnoldus Bostius* lib. 5. Speculi historial. cap.67. hæc: Sanctus Patriarcha Joannes, post curationem duorum paralyticorum & illuminationem unius cæci, plenus dierum & sanctitate, naturæ debitum solvens viam universæ carnis, orans & psallens ingressus est. *Et infra:* Corpus

autem ejus in Ecclesia Jerosolymitana honore congruò sepelitur, multis clarens miraculis, nam in morte sua claudis multis gressum restituit. *Ante ipsum Joannes Grossus Generalis Ordinis* in Viridario clavi 3. *hæc dixerat de eodem:* iste Sanctus fuit 44. Episcopus, post B. Jacobum Apostolum in Ecclesia Jerosolymitana, ubi ejus corpus multis clarens miraculis requiescit. *Palæonydorus autem* lib. 2. cap. 6. sic: Plenus sanctitate, post paralyticorum curationem, cæcorum illuminationem solvens debitum viam transivit universæ carnis. *Petrus autem Lucius* in compendio Histor. cap. 10. *Eadem, quæ Trithemius refert. Et Joannes de Leidem, qui in eo memoriali adducitur, ea, quæ Bostius. Cuncta hæc tamen Sacrosanctæ Ecclesiæ trutinæ subjecta sunto, ad ipsam namque ipsorum judicium infallibile spectat. Et interim nos miraculis claruisse non asserimus, Vaticana oracula expectantes. Idem esto de spiritu Prophetiæ, quò etiam claruisse habet VVastelius* tom. 2. Vindiciarum lib. 2. sect. 9. art. 1. & lib. 3. in Coronide libri art. 4. sect. ult.

14 *Quamvis autem ex ipsius elucubrationibus, pro hæreditate veluti suis Concarmelitis derelicta, usque ad novissima hæc tempora solum numeretur liber ille de* Institutione Monachorum, *de quo plura in præcedentibus; & ille alius contra* obtrectatores sui studii, *de quo meminit Gennadius* de viris illustribus, *nihilominus sunt, qui putare videntur, librum secundum de* Vitis Patrum, *qui in volumine illo*, Vitæ Patrum *cognominato, inseritur, nostro Joanni adjudicandum fore. Rem tamen incertam Heribertus Rosweydus* in vitas Patrum Prologomen. 4. §. 6. *autumat. Ut ut res hæc sit, Petrus VVastelius noster* in lib. 2. Vindic. *graviter & operosè ostendit, plura ejusdem Joannis legitima monumenta in aliena castra migrasse, præsertim inter opera D. Joannis Chrysostomi: nomen enim Joannis, titulus Episcopi & ipsorum vetustas & Synchronologia in causa fuit erroris Compilatorum, ut unum pro alio librorum authorem fuisse existimarent. Hæc porrò opera sunt* opus imperfectum in Matthæum *apud S. Joannem Chrysostomum*, Homiliæ plures in Marcum, Lucam, Joannem, ac Matthæum; item Commentaria in Marcum & Lucam, *quæ apud S. Thomam, & Anonymum Græcum in suis catenis exscribuntur: Præterea* Homiliæ aliquot in Psalmos, & in patientiam Job. *Insuper* Homiliæ aliæ in diversa novi Testamenti. *Maximè* libri in stratagemata Job. *Ac* sermo de Pseudoprophetis, falsisque Doctoribus. *Pro iis ergo vindicandis elaborantem VVastelium Lector adeat; nec pigebit virum doctum audire. Nos autem hac in re judicium suspendimus.*

15 *Laborat insuper egregiè idem VVastelius* eodem tomo 2. lib. 3. sect. 5. per totam, *falsitatis, ac fuci comprobando, librum quendam Paulo Orosio, laudatissimo viro Hispano, affictum* de arbitrii libertate contra Pelagium, *in quo plura author contra nostrum Jerosolymitanum Joannem oblatrat. Ostendit namque hujus libri larvatum authorem, non catholicum illum Orosium fuisse, sed impium aliquem ignotum, Novatianismi, Nestorianismi, & similium hæresum sectatorem; ac proindè mirum non esse, quod contra Joannem stomachatus insurgeret. Piè insuper laborat sect. ult. ejus lib. 3. Ostendendo litteras quasdam Innocentii Papæ, nihil adversari Joanni, quod ille ante ipsas defunctus fuerit, succedente ipsi Praylio: at proindè nihil contra Joannis fidem ex relatis Epistolis hauriri posse. Quod clarius innotescet, si occasionem, quæ fuit has*

has litteras scribendi, in medium afferamus. Eò diligentiùs, quod ea proximè tangit nostræ Monasticæ historiæ cursum.

16 *Meminerit Lector ex dictis superiori tomo, S. Paulam viduam, illustrissimam Urbis & Orbis fœminam, Sanctimonialium Monasterium juxta præsepe Domini in Bethlehem sub cura & regimine magni Doctoris Hieronymi, erexisse. Agebant hoc tempore in eo virgines plures, & inter eas Eustochium Paulæ filia, & Paula alia junior, monasticam vitam. Agebat etiam in eadem patria versipellis ille, & versutus Pelagius, sub ovina Monachi pelle Lupus rapax, & qui suâ astutiâ Joannem & tredecim alios Episcopos Diospolitanæ Synodi fefellerat, ore damnans pestifera dogmata, quæ pectore condebat. Ut enim rectè Clemens Reynerus Benedictinus in lib. cui titulus* Apostolatus Benedictinor. in Anglia Tract. 1. sect. 1. §. 18. *inquit:* Pelagius ex primis Monachis Britannicis apud Palæstinam quasi inter sui schematis Monachos, fuit in pretio. *Aliqui ergo refractarii ipsius fautores, vel in D. Hieronymi odium, qui scriptis acerrimis fraudulentum scorpium exagitabat, diabolicè animati, contra, vel circa præfatum Monasterium, direptiones, cædes, incendia, & similia extremæ dementiæ facinora perpetrare ausi sunt. Tunc Hieronymus, & Virgines illæ generosæ ad Innocentium Summum Pontificem per litteras recurrerunt, de perpetrato facinore justam querimoniam proponentes. Audiit, & litteras ad Joannem Episcopum, & D. Hieronymum de ea re scripsit, ex quibus Dom. Baronius* sub ann. 416. §. dilectissimo, & §. suspicio, *contendit elici, vehementem suspicionem esse, quod ipsius Joannis nutu, qui etiam Pelagium absolverat, Pelagiani similia crimina perpetraverint. Cæterum, nec levem suspicionem indè oriri posse, multis demonstrari potest. Primò, si Joannes in causa fuisset, utique vel Moniales ipsæ, vel saltem Hieronymus assuetus multò minora, eorumque authores propalare, tanti criminis eum causatorem fuisse, ad Innocentium scripsissent, quod non fecerunt, ut ex ipsis litteris liquidò constat. Secundò nihil in illis* de conniventia, nutu & opera *Joannis; quorsum ergo hæc illi appingenda? Tertiò, ea in Bethlehem patrata fuerunt, non Jerosolymis, ubi Joannes agebat. Quartò, quid si forsan ipse in amplissima Diœcesis visitatione eo tempore versaretur? Quid quintò, si talia non crederet perpetranda à Monacho, qui speciet enùs & simulatè Sanctus videbatur, nec ab ipsius familiaribus ejusdem eminentiæ probitatis larvâ coopertis? Ad hæc sextò, si tantum facinus Episcopus vel conniventia solum perpetraverat, cur Papa Innocentius in faciem ipsi delictum non exprobrat? Cur eum* fratrem dilectissimum *in Epistola, quam ad eum scribit, quæ 24. numero est, vocat? & in ea, quam ad Hieronymum* fratrem meum. *Et, quod rem totam claudit, cur Zosimus Papa sequenti anno eundem Joannem* Sanctum *appellavit? prout appellasse diximus* sup. num. 9. *Est quidem verum, quod Innocentius in ea Epistola justissimò odiò in superbissimam Pelagii hæresim, doloreque in damna ab innocentissimis virginibus Monialibus perpessa, excitatus, ac ut illis pro posse in præteritis solamen, & in futuris opem afferet, monet Episcopum officii ejus fuisse, gregi suo advigilare, ne similia contingerent, negligentiam aliqualem ipsius (etsi, ut in ea fatetur non benè informatus) reprehendens; ac dicens:* Oportuit tamen germanitatem tuam & gregi illius solicitiùs providere. *Ubi si expendatur illud solicitius, indicatur satis, Joannem non solicitudini, sed majori solicitudini defuisse. Et hoc, ut inquit idem Innocentius inferius.* Quæ ad

 nos

nos opinione magis, quam accusatione manifestâ, delata sunt. *Imò, & in hoc audires Papa Episcopum, si iam non ultimum diem clausisset, prout reverà contigit. Corruat igitur vehemens illa (apud Dom. Baronium solum) suspicio de Pelagianismo Joannis concepta.*

17 *Liceat tandem pro recapitulatione videlicet eorum, quæ pro Joannis Jerosolymitani Antistis sincera fide vindicanda, sub S. Matris Ecclesiæ trutina, lima, ac correctione, tam in hoc, quam in præcedenti secundo tomo horum Annalium diximus, veluti reconveniendo Em. Baronium, quem in hac Joannis causa antagonistam habemus, in medium proferre,* quæ ipse in præcapitulationibus ad Martyrologium Romanum cap. 7. post medium habet. *Probare namque contendens, quod epistola Chromatii & Heliodori Episcoporum ad D. Hieronymum, & alia ejusdem Hieronymi ad ipsos, non sint ipsorum, sed ab aliquo impostore conficta, & ipsis attributa, inquit:* Quod insuper tam in dicta Epistola Episcoporum, quàm in ea, quæ ad eosdem, Hieronymi nomine, reddita habetur, Eusebius Episcopus Cæsareæ sanctitatis elogiô commendatur, pro monstro quidem habetur. Etenim, etsi olim Sanctitatis titulus communior esse videretur; ut non solum (ut hodiè) illis tribueretur Christianis, qui vitâ functi in cœlo regnant cum Christo, sed & quibuscumque laudabilioris vitæ fidelibus: Datum tamen aliquandò homini hæretico, nemo dicere jure poterit. *Ex quo tale pro Joanne nostro vindicando conficere possumus argumentum, ni fallimur (ut Logici ajunt) ad hominem, & efficacissimum.* Titulus Sancti, vel Sanctitas nunquam homini hæretico datus fuit: *quæ est Major Baronii.* Titulus Sancti, seu Sanctitatis datus est Joanni Jerosolymitano, tum viventi, tum vita functo ab Anastasio Papa, Zosimo Papa, S. Augustino, S. Paulino, Luciano Presbytero, Idacio Episcopo Lamecensi, *qui omnes ipsum cognoverunt, imò à S. Gamaliele in cœlis cum Christo regnante (omittimus Martyrologia, Catalogos Sanctorum, & officia Ecclesiastica, at innumeros posteriores) ut constat ex adductis hoc tomo, & præcedenti.* Ergo nunquam fuit hæreticus. *Vincat ergo veritas à nobis pro posse vindicata, dum aliud, ut diximus, S. Sedes Romana non decreverit sentiendum:* vide *Appendicis Apologeticæ* suppositum 4.

COROLLARIA.

18 Colliges primò ex præmissis contra eos, qui simulant, non esse gravis momenti causam, quam contra P. M. Lupum prosequimur, dicentem *in Scholiis & Notis ad Canones V. Concilii* cap. 6. *qui hodiè pro Joanne Jerosolymitano Apologias in Ecclesiam spargunt, lavant Æthiopem, compescendique sunt, ut ingenia libertina & noxia, nisi brevi etiam pro Martino Luthero & Joanne Calvino velimus Apologias videre.* Tanti momenti esse, ac si dixisset

19 Primò interiorem doctrinam librorum Joannis 44. Patriarchæ Jerosolymitani non minùs notari posse, quàm interiorem doctrinam librorum Martini Lutheri & Joannis Calvini; cum tamen, nec ipse, nec SS. Epiphanius, Hieronymus, Em. Baronius, aut quispiam Antagonistarum ejus, interiorem doctrinam librorum ejusdem in particulari punctô damnati erroris notarit unquàm, uti sequitur ex dictis *num.* 1. & in *Appendice Apologeticæ* § 1.

19 §. 1. Atqui P. M. Lupus putaret se contra nos gravissimi momenti causam prosequi, si dixissemus, suorum *Scholiorum & Notarum ad Concilia* interiorem doctrinam non minus notari posse, quàm interiorem doctrinam librorum Martini Lutheri & Joannis Calvini: ergo causa, quam contra P. M. Lupum prosequimur, est gravissimi momenti. Minor & consequentia patent: major verò evidenter sequitur ex præmissis verbis ejusdem P. M. Lupi.

20 Secundò. Joannem 44. Patriarcham Jerosolymitanum haud magis in revelatione reliquiarum S. Sthephani vocatum VERE *Sanctum*, quàm Martinus Lutherus & Joannes Calvinus fuerint VERE *Sancti*: & obindè inventionem reliquiarum S. Stephani, quam tota Ecclesia celebrat, ratione revelationis de illis Luciano factæ, uti sequitur ex dictis *num.* 3. 4. 5. & 6. non magis esse veram, quàm Joannes 44. Patriarcha Jerosolymitanus, in ea vocatus *Sanctus*, fuerit Martino Luthero & Joanne Calvinò VERE sanctior: atqui P. Lupus putaret contra nos gravissimi momenti causam prosequi, si dixissemus revelationem super inventione Reliquiarum S. Sthephani, & inventionem ipsam non magis esse VERAM, quàm is, qui in illa est vocatus *Sanctus*, fuerit Martino Luthero & Joanne Calvino sanctior: ergo &c. minor & consequentia patent: major verò evidenter sequitur ex præmissis verbis ejusdem P. M. Lupi.

21 Tertiò. Non magis Joannis 44. Patriarchæ Jerosolymitani vitam & mortem inter Sanctorum (vide limitationem infra *num.* 46.) pretiosas connumerari debere, vel posse, prout debere, vel posse, sequitur ex dictis *num.* 11. & 12. quàm vitam & mortem Martini Lutheri & Joannis Calvini; nec minus horum, quàm Joannis 44. Atqui P. M. Lupus putaret se contra nos gravissimi momenti causam prosequi, si dixissemus, juxta Summorum Pontificum, Sanctorum Patrum & aliorum *num.* 11. & 12. citatorum testimonia, vitam & mortem Martini Lutheri & Joannis Calvini inter Sanctorum pretiosas connumerari debere, vel posse: ergo &c. minor & consequentia patent: major verò evidenter sequitur ex præmissis verbis ejusdem P. M. Lupi.

22 Quartò. Non minùs Martinum Lutherum & Joannem Calvinum vivos & mortuos claruisse miraculis, sic ut nihil desideretur, ut, Sanctæ Ecclesiæ judiciò accedente, velut Sancti seu Beati coli possint, quam Joannem 44. Patriarcham Jerosolymitanum, uti sequitur ex dictis *num.* 13. Atqui P. M. Lupus putaret se contra nos gravissimi momenti causam prosequi, si dixissemus, Martinum Lutherum & Joannem Calvinum vivos & mortuos claruisse miraculis, sic ut nihil desideretur, ut, sanctæ Ecclesiæ judiciò accedente, velut Sancti seu Beati coli possint: ergo &c. minor & consequentia patent: major sequitur ex verbis ejusdem P. M. Lupi.

23 Id generis absurditates non paucas gravissimi momenti ex nostra *Appendice Apologetica* facilè deducere poteris: sed allatæ sufficiunt, ut quisque sapiens videre possit, quantum, non sine veræ & Romanæ Ecclesiæ notabili injuria, gaudium P. M. Lupus, Doctor Lovaniensis, causavit Lutheranis & Calvinistis, ubique dispersis, Martinum Lutherum & Joannem Calvinum ad statum viri, testimonii

Pontificum, SS. Patrum Augustini & aliorum (etiam Hieronymi post reconciliationem, uti in *Appendice Apologetica* probavimus) Ecclesiarum perticularium, chronicorum & Martyrologiorum passim, miraculorum &c. suprà relatis, ante & post mortem *Sancti*, attollendo, vel hunc ad statum Martini Lutheri & Joannis Calvini deprimendo. Quæ & præmissa, an irretractata dissimulari possint, sapientissimis Facultatis Theologicæ Universitatis Lovaniensis & aliis Doctoribus, ac S. Sedi judicandum submitto. Intereà

24 Colliges secundò: totum Carmelitarum Ordinem, qui sub Joannis 44. Patriarchæ Jerosolymitani libro *de Institutione Monachorum*, tanquam Regula aliqua, octingentis circiter annis militavit, ab eo sui Originis, sui Fundatoris Eliæ, Deiparæ Matris Immaculatæ Conceptionis, &c. traditionum præclaras exarationes accepit, non solum honestè & sanctè posse, sed attentis præmissis, D. Thoma *Opúsculo* 19. *cap.* 14. *&* 16. Item 2. 2. *q.* 72. *art.* 2. & aliis, omninò teneri, præcitatam P. M. Lupi atrocem nimis calumniam refellere, & ipsum secundum suam noxam ad retractandum compellere: sive nè Ordo Carmelitarum sub altero Martino Lúthero & Joanne Calvino aliquandò militasse censeatur: sive nè potissimæ illius Ordinis traditiones quamplurimis Pontificum & SS. Patrum testimoniis confirmatæ, ut vidimus in altero Opere *de Visione Eliæ*, &c. scriptò primum exaratæ à viro diabolico, prout fuere Martinus Lutherus & Joannes Calvinus, habeantur, & vilescant; ac sic unus è quatuor Mendicantibus celeberrimis Ordinibus, totus cum summo hæreticorum applausu, & totius Ecclesiæ scandalo, splendorē suum & commendationem amittat. Possem quidem efficaciter probare, quàm impertinenter P. M. Lupus ex Joannis 44. comparatione cum Luthero conviciandi occasionem dederit; sed aliud suadet Augustinus (cujus ipse gloriatur esse filius) lib. 3. contra Petilianum cap. 1. *Si & ego tibi vellem pro maledictis maledicta rependere, quid aliud quam duo maledici essemus, ut ii qui nos legerent, alii detestatos abjicerent sanâ gravitate, alii suaviter haurirent malevolâ voluntate? Ego quandò cuique, vel dicendo, vel scribendo, respondeo, etiam contumeliosis criminationibus lacessitus, quantum mihi Dominus donat, frænatis atque coercitis vanæ indignationis aculeis, auditori, lectorivè, consulens, non ago, ut efficiar homini conviciando superior, sed errorem convincendo salubrior.* Mihi sufficit, si P. M. Lupus

25 Reflectat primò. S. Hieronymum Joannis 44. Patriarchæ Jerosolymitani unicum cum S. Epiphanio, ad tempus, Antagonistam, Joannem 44. de hæresi nunquam culpasse, uti in *Appendice Apologetica* probavimus, his verbis S. Hieronymi de Joanne 44. loquentis, *non eras tam stultus, ut apertè defenderes hæresim, quam sciebas Ecclesiæ displicere.* Det P. M. Lupus unum S. Hieronymum, aut Doctorem S. Hieronymo similem, qui de Martino Luthero aut Joanne Calvino dixerit, *non eras tam stultus, ut apertè defenderes hæresim, quam sciebas Ecclesiæ displicere.*

26 Reflectat secundò. Eundem sanctum Hieronymum tandem suum excessum contra Joannem 44. Patriarcham suum agnovisse, ei reconciliatum fuisse, & se illi *tanquam omnibus Sanctis* (undè ipsum

sum *Sanctum* post reconciliationem agnovit) subjecisse, uti constat ex S. Hieronymi *Epistola* 62. ad monitoriam Theophili, tunc Patriarchæ Alexandrini (apud quem, tanquam, post Romanum, Patriarcham primum, & in istis partibus Summi Pontificis Vicarium de Hieronymo conquestus erat Joannes 44.) in qua S. Hieronymus jam convictus, aut saltem meliùs instructus, de Joanne 44. ad Theophilum sic scribit, *Quapropter, quod in principio Epistolæ dixi, etiam nunc repeto: Nos velle pacem Christi, optare concordiam, & te rogare, ut illos moneas pacem non extorquere, sed velle. Sit præteritarum nostrarum dolore* (nota pœnitentiam) *contentus, veterata vulnera, saltem novâ oblitteret charitate. Sit talis, qualis ante fuit, quandò nos suo arbitrio diligebat. Verba ei de alieno stomacho non fluant. Faciat, quod vult, & non quod velle compellitur. Aut quasi Pontifex cunctis æqualiter imperet, aut quasi imitator Apostoli universorum saluti ex æquo serviat. Si talem se præbuerit* [se autem talem præbuisse ostendimus in *Appendice Apologetica*; tum ex eo quod S. Hieronymus, aliquot annis post, ad mortem S. Paulæ Matris Eustochii Virginis, in Monasterio, quod regebat, decedentis, ipsum invitarit, ut patet ex Epistola S. Hieronymi 67. *ad Eustochium Virginem* in fine, *aderant Jerosolymarum* (utique Joannes 44.) *& aliarum Urbium Episcopi*; tum ex eo, quod nec *mu* postmodum contra Joannem scripserit] *ultrò præbemus manus, extendimus brachia, amicos & parentes habeat; & sentiat in Christo, sicut omnibus Sanctis* (nota) *ità & sibi nos esse subjectos.* Proferat P. M. Lupus unum Martini Lutheri aut Joannis Calvini Antagonistam S. Hieronymo similem, qui de contumeliis in alterutrum ipsorum conjectis pœnitentiam egerit, & dixit, *faciat, quod vult, quasi Pontifex cunctis æqualiter imperet, quasi imitator Apostoli Universorum saluti ex æquo serviat, ultrò præbemus manus, extendimus brachia, amicos & parentes* (id est obedientes) *habeat, & sentiat in Christo, sicut omnibus Sanctis* (Sanctinè Lutherus & Calvinus) *ità & sibi nos esse subjectos.* Certè talem non proferet, nisi probet, ipsum Martini Lutheri & Joannis Calvini hæreses justificasse, & manibus ac brachiis amplexatum fuisse Lutheranismum & Calvinismum, instar Hieronymi directiones Joannis Patriarchæ sui: sed ille erit multum S. Hieronymo absimilis, dum probabitur talis, ut patet.

27 Reflectat tertio. S. Hieronymum *tomo* 9. (vel alium pro Hieronymo) post factam cum Joanne concordiam referre Anastasii Papæ *an. Christi* 402. sequentem ad Joannem 44. Epistolam, quæ extat tomo primo Epistolarum Rom. Pontif. *Pro tanto igitur præconio, quod in merita mea effusissimè contulisti, ut amori tuo gratias ago, ità splendorem tuæ Sanctitatis, & eas, quas in Domino habes virtutes, subindè quodammodò parvitatis nostræ favorabilis sermo prosequitur; tam eminenter vir omnium præstantissime, laudum tuarum fulges nitore conspicuus, ut par esse meritis sermo non possit. Porrò autem tantò titulorum tuorum rapior incitamentò, ut etiam, quod impetrare nequeo, audere non desinam. Jam hoc de laudibus est tuis, quod me tantum de cœlestis animi istius serenitate laudasti. Tui enim Episcopatus ordo perspicuus per universum Orbem velut radians, etiam ad nos splendoris sui detulit charitatem. In me quippe totum amicitiæ tribuis, examini nihil relinquis. Aut si jure me laudas,*

das, tu quoque similiter relaudandus non es? Obsecro igitur ob utrumque, ut memetipsum laudare jam desinas. Duplex enim causa me hoc poscere constringit, ne consacerdotis tui sensibus, aut dolorem falsa laus ingerat, aut pudorem vera succedat, &c. Adferat P. M. Lupus talem unius Pontificis ad Martinum Lutherum aut Joannem Calvinum Epistolam, vel simile de Martino Luthero aut Joanne Calvino unius Summi Pontificis Encomium, & tunc pro Martino Luthero & Joanne Calvino, uti nos pro Joanne 44. Patriarcha Jerosolymitano Apologias scribat, etenim quod ipse nobis, ipsi nos respondere non dedignabimur. Igitur sit

MONITUM CHRISTIANUM

Ad P. M. Christianum Lupum *Ord. Erem. S. Augustini.*

28 AD calcem, eruditissime Lector, Operis nostri ex Typographia Engelberti Gymnici, Impressoris Antverpiensis, nuperrimè evulgati, cui titulus, *Magni Prophetæ Eliæ, Sacri Ordinis Carmelitarum, Fundatoris, Visio de Immaculata Deiparæ Virginis Conceptione, à Carmelitis omnium primò culta ac propugnata, & ab Ecclesia jam proximè difinibili; insertis proindè Resolutionibus variis Apologeticis de necessitate pacti ad peccatum originale; vera & perfectæ, quoad substantiam, Monasticæ Religionis Primatu in Elia; Summi Pontificis per se, & extra Concilium generale, etiam in quæstionibus facti fidem & mores salutares concernentis, infallibilitate; & Joannis 44. Patriarchæ Jerosolymitani ab Hæreticorum erroribus libera fide.* Adjeci *Appendicem Apologeticam* pro Joanne 44. contra hanc P. M. Christiani Lupi Ord. Erem. S. Augustini calumniam, *qui hodiè pro Tertulliano, Origine, Lucifero Sardorum Episcopo, Joanne Jerosolymitano, Apologias in Ecclesiam spargunt, lavant Æthiopes, compescendique sunt, ut ingenia libertina & noxia, nisi brevi etiam pro Martino Luthero & Joanne Calvino velimus Apologias videre.* Quâ parte Joannem nostrum Patriarcham Jerosolymitanum tangit, atrocissimam, nec solum toti Carmelitarum Ordini summè injuriosam, sed omni prudentum judicio intolerabilem. Appendicem nostram vidit, legit, & tacet, totus præceps in provocando, totus tardus in respondendo aut retractando, legem, ut ajunt, in malum amplexus Pilati, *quod scripsi, scripsi, non est Doctoris retractare sententiam, &c.* Sed contra

29 Audiat obsecro P. M. Lupus sanctum Patrem suum Augustinum *Epist.* 48. in fine. *Quid adhuc dubitas tenere, quod sentis; nisi quia id, quod nunc sentis, vel aliquandò non sensisse, vel aliud defendisse confunderis, & dum erubescis corrigere errorem, non erubescis permanere in errore, quod utique potius erubescendum fuit? Hoc est illud, quod Scriptura non tacuit*, est confusio adducens peccatum, & est confusio adducens gratiam & gloriam. *Confusio adducit peccatum, cum erubescit quisque pravam mutare sententiam,*

tiam, ne aut inconstans putetur, aut diu errasse seipsô judice teneatur. Ità descendunt in infernum viventes, id est suam perditionem sentientes, quos Dathan, & Abiron, & Chore hiatu terræ absorpti, tanto ante futuros figuraverunt. Confusio autem adducit gratiam & gloriam, cum erubescit quisque de propria iniquitate, & pœnitendo in melius commutatur: quod te facere piget illâ perniciosâ confusione superatum, ne tibi ab hominibus, nescientibus quid loquantur, objiciatur illa Apostolica sententia; si enim quæ destruxi, hæc eadem iterum ædifico, prævaricatorem me ipsum constituo. Quæ, si dici posset, etiam in eos, qui veritatem correcti prædicant, quam perversi oppugnabant, in ipsum Paulum primitus diceretur, in quo Ecclesiæ Christi magnificabant Deum, audientes, quod Evangelizaret fidem, quam aliquandò vastabat. Nec quemquam putes ab errore ad veritatem, vel à quocumque seu magno, seu parvo peccato ad correctionem sine pœnitentia posse transire.

30 Profectò aut P. M. Lupus Operis veritate Augustinianus non est, aut Augustinum sequi debet suos retractantem errores, præsertim cum sub initium *Epistolæ* 7. sic loquatur. *Si aliquid, vel incautius, vel indoctius à me positum est, quod non solum ab aliis, qui videre id possunt, meritò reprehendatur; verum etiam à me ipso, quia & ego saltem posteà videre debeo, si proficio: nec mirandum est, nec dolendum, sed potius ignoscendum atque gratulandum; non quia erratum est; sed quia improbatum. Nam nimis perversè seipsum amat, qui & alios vult errare, ut error suus lateat. Quantò enim melius & utilius, ubi ipse erravit, alii non errant, quorum admonitu errore careat. Quod si noluerit, saltem comites erroris non habeat. Si enim mihi Deus, quod volo, præstiterit, ut omnium librorum meorum quæcumque mihi rectissimè displicent, opere aliquô ad hoc ipsum institutô colligam, atque demonstrem: tunc videbunt omnes homines, quàm non sim acceptor personæ meæ.* Et infrà. *Romani maximus Author Tullius eloquii, nullum unquam verbum, inquit, quod revocare vellet, emisit. Quæ quidem laus, quamvis præclarissima videatur, tamen credibilior est de nimium fatuo, quàm de sapiente perfecto. Nam & illis, quos vulgò moriones vocant, quantò magis à sensu communi dissonant, magisq; absurdi & insulsi sunt, tantò magis nullum verbum emittunt, quod revocare velint; quia dicti mali, vel stulti, vel incommodi, pœnitere, utique cordatorum est. Sed si in bonam partem accipiatur, ut quempiam talem fuisse credamus, qui cum sapienter omnia loqueretur, nullum unquam verbum, quod revocare vellet, emisit: hoc potius de hominibus Dei, qui Spiritu Sancto acti, loquuti sunt, quam de illo, quem sic Cicero laudat, saluberrimâ pietate credendum est. Ab hac ego excellentia tam longè absum* (attendat P. M. Lupus, S. Pater ejus est, qui loquitur) *ut sit nullum verbum, quod revocare vellem, protulero, fatuo sim quàm sapienti similior. Illius quippè scripta summâ sunt authoritate dignissima, qui nullum verbum, non quod revocare vellet, sed quod revocare deberet, emisit. Hoc quisquis nondum est assequutus, secundas habeat partes modestiæ, quia primas non potuit habere sapientiæ, quia non valuit omnia non pœnitenda diligenter dixisse, pœniteat, quæ cognoverit dicenda non fuisse.*

31 Numquid fortè P. M. Lupus sapientior est Ænea Sylvio (aliàs Pio II.)? dum S. P. sui Augustini exemplum detrectat, quod ille sequitur, in *Epistola ad Academiam Coloniensem* de expunctione *libri Dialogorum*, à se inscripti scribens. *Cogimur*

B. Augustinum imitari, qui cum aliqua in suis voluminibus erronea inseruisset, retractationes edidit. Humilis, & probatissimi vir ingenii, qui suas ineptias verecundè confiteri ac corrigere, quàm impudenter defendere maluit. Idem & nos faciemus. Confitebimur ingenuè ignorantias nostras. Deindè in *eadem*, Julianum Cardinalem Cæsarium sic alloquitur. *At tu, qui (ut ais) me Doctore Basileensibus credere adductus es, errantem olim sectatus es, cur modò non sequeris recta monentem?*

32 Si dicas te P. M. Lupum audire clamantem: ista in Doctoribus sanctis sunt miranda potius, quam imitanda: alioqui ratio naturalis dictat, boni publici interesse, ut Doctor unus Facultatis Theologicæ Lovaniensis, unius è totius Ecclesiæ celeberrimis, famam alterius, improvidè violatam, propriæ postponat.

33 Fingis omninò: tum quia hic prætextus nimium vanus est, ut ab eo vir sapiens justam prætendat istiusmodi irretractationis excusationem: tum quia evinceret P. M. Lupum à S. Augustini Patris sui procul abesse humilitate & perfectione, dum in re justissima eum filius ipse vel solum imitari renueret. Verumtamen si Patrem sanctum, aliósve Sanctos & non sanctos divisim Doctores, *quinquaginta* v. g. *Orientales Episcopos*, de quibus Augustinus lib. 3. contra Cresconium c. 3. *Leporium*, de quo Cassianus lib. 1. de Incarnatione cap. 4. *Bedam* in retractatione Comentarii in acta Apostolorum & cæterorum plures suorum errorum retractatores renuat imitari, audiat saltem Ethnicos sapientes. Aristotelem 7. Ethic. cap. 2. *Si continentia*, id est constantia, *facit, ut in omni opinione persistamus, etiam in falsa, prava est.* Ciceronem lib. 1. Epist. penult. ad Centulum. *Neque enim inconstantis puto, sententiam*, oppositâ veritate detectâ, *tanquam aliquod navigium*, apertò in adversum ventò, in alteram partem *ex Republica tempestate moderari.* Senecam lib. 4. de beneficiis cap. 36. *Demens est, qui perstat in errore.* Cap. autem 38. *Non est levitas à cognito & damnato errore discedere, & ingenuè fatendum est*, aliud putavi, deceptus sum. *Hæc vero superbæ stultitiæ perseverantia est*, quod semel dixi, qualecumque est, fixum ratumque sit. *Non est turpe, cum re mutare consilium.* Siracidem cap. 4. *Non contradicas verbo veritatis ullò pactò, & de mendacio ineruditionis tuæ confundere.* Et alios.

34 Omitto Jurisperitos, quibus nihil consultius, quàm propriam, detectô errore, mutare sententiam: taceo Medicos, quibus nihil expertius, quàm quod impium sit & inhumanum morbi veritatem ab alio deprehensam, ne expertus magis habeatur, impugnare, & solam falsò apprehensam velle curare. Nam jura & Jurisperitos sufficienter in *Appendice Apologetica* citavi: ex ipsius Apologia *contra Marpurgenses*, sive doctrina contra Medicos de ovo fœcundo, in nostra Physica errorem intuli & probavi: in Quæstione sua Quodlibetica *de Origine Eremitarum & Canonicorum Regularium S. Augustini*, Eremitas Augustini primogenitos scribit, Canonicos Regulares verò tantum secundògenitos, imò etiam alienigenas prætendit: Reverendissimus P. Petrus à S. Trudone Canonicorum Regularium S. Augustini Congregationis Wimdesemensis, modernus Generalis, in *suo examine testamenti S. Augustini*, ab Eximio D. Jacobo Pontano Censore approbato totam istam præten-

tentionem refellit, & econtrà, Canonicos Regulares Augustini primogenitos probat, Eremitas verò dicit ab Augustino *omninò fuisse alienos, incognitos, atque extraneos, adeoq; nec filios ante Pontificiam adoptionem, sed ad septingentos, & amplius annos, post S. Augustini obitum, ab alio aut aliis Patribus, scilicet, vel B. Joanne Bono, vel S. Guilielmo, aut utrisque, aut aliis primogenitos.* In his omnibus, ut dixi, totus præceps in provocando, totus tardus in respondendo & retractando, aliud defensorium non quærit, quàm illud Pilati, *quod scripsi, scripsi; non est Doctoris retractare sententiam, &c.* quasi verò sola pro veritate stare debeat Doctoris scriptura; non sic tamē sanctus Pater ejus Augustinus *n.* 28. *&* 29. Non sic Pontifices *n.* 31. supra *&* 39. infra. Non sic vel ipsi etiam Ethnici *n.* 33. citati. Imò nec sic sapientum ullus, qui nihil in se ab homine alienum putat.

Igitur ad rationis naturalis dictamen, quod prætenditur, transeamus. *Ratio naturalis dictat boni publici interesse, ut Doctor unus Facultatis Theologicæ Lovaniensis, unius è totius Ecclesiæ celeberrimis famam alterius, improvidè violatam, propriæ postponat.* Certè rationabiliorem esse credo P. M. Lupum, quàm ut tam injustum de natura rationali dictamen præsumere possit: alioqui non est, qui ridendo non exclamaret, O sancta humilitas! quàm non novit S. P. ejus Augustinus, cum Epist. 7. dicat, *nimis perversè seipsum amat, qui & alios vult errare, ut error suus lateat.* Si honores, gradus aut dignitates ambis, erroris retractatio eos potius promovet, quàm obsit; siquidem S. Augustinus Cardinalatum aut Pontificatum sapientissima errorum suorum retractatione non impedivit, quem humillimus non ambivit: sed retractando, nè alioqui instar Origenis perpetuò foret infamis, sibi æternum Decus peperit, quô utroque se dignum fecit; quia ut rectè Em. Card. Paleotus Consult. p. 5. q. 6. *qui compertâ veritate mutat consilium, probat se ministrum fidelem, qui non suo honori serviat, sed in bonum publicum ex animo feratur.*

36 Addet verosimiliter P. M. Lupus, se secutum sententiam probabilem Em. Baronii & aliorum Recentiorum post ipsum, qui nec suum dogma retractarunt, nec ad retractandū obligati sunt; eò quòd sequendo opinionem sibi in conscientia visam probabilem, bona fide processerunt: propter quod ipse spargere dicitur (quod non credo) suæ Facultatis Doctores ipsum à respondendo & retractando legitimè excusatum judicasse.

37 Sed contra primò (præterquàm quod P. M. Lupo S. Pater ejus Augustinus non dicat, *tene te ad Em. Baronium & alios Recentiores.* Sed: *tene te ad legem Dei, & non sequaris prævaricatores ejus; non enim secundum illorum sensum, sed secundum illius veritatem judicaberis:* scriptum enim est Exodi 23. *In judicando plurimorum sententiæ non acquiesces, ut à vero devies.* Imò, uti sapientissimè D. Sinnichius Saulis Exregis nu. 357. *Neque enim in schola Pythagoræ degimus; sed in schola Christi, qui nequàquam dixisse perhibetur,* ego sum probabilitas, *sed* ego sum veritas.) Probabit quidem P. M. Lupus, Em. Baronium habuisse Joannem 44. Patriarcham Jerosolymitanū de Origenismo suspectum, imò & Origenistam, juxta Epiphanii & Hieronymi suppositas, vel saltem à se malè

intellectas litteras, uti in *Appendice Apologetica* luculenter ostendimus: sed Patriarcham istum fuisse in Origenismo mortuum, & talem, pro quo hodiè non magis, quàm, ait, pro Martino Luthero & Joanne Calvino, Apologia componi possit, neque in Baronio, cum evidenter contradicat scribens in præcapit. ad Martyrolog. Rom. cap. 7. *Et si olim Sanctitatis titulus communior esse videretur, ut non solum (ut hodiè) illis tribueretur Christianis, qui vita functi in cœlo regnant cum Christo, sed & quibuscumque laudabilioris vitæ fidelibus; datum tamen aliquando homini hæretico, nemo dicere jure poterit.* Vide Append. Apologet. *n.* 50. *&* 51. Neque in Catholicorum ullo, neque in Luthero, Calvino, aut his quolibet infamiore alio, legit: nec probabit unquam se in eo secutum sententiam probabilem, nisi sibi soli proprium, contra Summos Pontifices, SS. Patres, Martyrologistas, Chronocistas, celeberrimos Doctores, Historicos & alios, de quibus, tam supra *in Præsupposito*, tum etiam aliàs in *Appendice Apologetica*, figmentum sit sententia probabilis: quod est remotissimum à mente Facultatis Theologiæ Lovaniensis, quæ ut suprà *dub.* 8. vidimus, hanc propositionem: *Authoritas unius Doctoris probi & docti reddit opinionem probabilem.* hac censura notavit, *perniciosa est, & innumeras absurditates invehens in omni doctrina materiæ moralis.* Igitur incredibilis est illa, quam de sua Facultate prætexere dicitur P. M. Lupus, excusatio; esseque evidens signum, quod se de calumnia convictum sentiret, & ad respondendum non sufficientem. Quidquid tamen de ista excusatione sit, audiat P. M. Lupus D. Sinnichium, istius Facultatis Doctorem eximium, loco citato ex Lactantio commonentem, *ne trahamur authoritate cujusquam; sed veritati potius retractando faveamus & accedamus: nullus hic temeritatis locus est: in æternum stultitiæ pœna subeunda est, si aut persona inanis, aut opinio falsa deceperit.*

38 Contra secundò. Demus gratis, ità sensisse Em. Baronium, tamen sententiam ejus tantum distare à judiciali, aut etiam extrajudiciali justa, quantum noctem à meridie, efficaciter in præcitata *Appendice* ostendimus. De judiciali tamen sic loquitur Innocentius III. *cap. qualiter & quandò* de accusationibus. *Ne inde nascantur injuriæ, unde jura nascuntur, mandamus, quatenus ad conscientiæ vestræ judicium recurrentes, si contra præscriptum ordinem tanquam homines excessistis, non pudeat vos errorem vestrum corrigere, qui positi estis, ut aliorum corrigatis errores, quoniam apud Judicem districtum, in qua mensura mensi fueritis, remetietur vobis.* Concilium Eliberinum juxta Ivonem *p.* 12. *cap.* 8. & Gratianum 2. 2. *q.* 4. *c.* definitio. *Definitio incauta, laudabiliter solvenda est: nec est prævaricatio, sed temeritatis emendatio.* Et hæc ex cap. loci 35. cap. 9. *suum namque errorem cuiq; corrigere licet; atque ideò, quæ à quolibet illicitè committuntur, sive à prædecessoribus* (nota) *admissa inveniuntur, in melius revocari oportet.* Quæ cap. *quod quis* immediatè sequenti confirmantur, *quod quis commisit illicitè, aut à prædecessoribus suis* (nota) *invenit admissum, si proprium periculum vult vitare, damnabit: Nos enim in nullo volumus severitatem ultionis exercere, sed qui in causis Dei vel contumaciam, vel aliquo excessu deliquerit, aut ipse, quod perperam fecit, abolere noluerit, in se quidquid in alio non re-*

secue-

secuerit, inveniet. Igitur non credo, mi P. M. Lupe, sapientissimam facultatem Theologicam Lovaniensem hæc jura nihili fecisse, ut te à respondendo & retractando excusaret; nec credam, nisi stoicos & stolidos in celeberrimis facultatibus Theologicis redivivos, aut istiusmodi genii Doctorum chimericam revolutionem, efficaciter probaveris: sed tunc dicam cum sermocinante ad Concilium Rhemense *serm.* inserto in *Operibus* D. Bernardi, *Aliam Synodum pronuntio vobis, ubi Dominus Deus sedebit in judicio*, & tunc *liber proferetur, in quo totum continetur, unde mundus judicetur.*

39 Contra tertiò. Ità reipsâ senserit Em. Baronius: numquid temerè diceret P. Magister Lupus Em. Baronii sententiam esse Summorum Pontificum sententia immutabiliorem, aut licèt ipsi mutent, Baronii equidem fuisse, & fore, si viveret, immutabilem? Absit, dicet, ut Em. Baronium de tali mentis immutabilitate culpem: igitur absit, ipse se de tali culpabilem faciat, volens suam esse immutabilem: & benè perpendat cap. *Joannes Chrysostomus* dist. 50. *Joannes Chrysostomus à duabus Synodis orthodoxorum Episcoporum fuit dijudicatus, sed iterum fuit restitutus. Marcellus Episcopus Ancyræ Galatiæ depositus fuit, sed postmodum proprium recepit Episcopatum. Asclepius dijudicatus à Synodo, Ecclesiam suam posteà recepit. Lucius Episcopus Adrianopolites damnatus à Papa Julio, recepit Ecclesiam sui Episcopatus. Cyrillus Episcopus Jerosolymitanus depositus fuit, posteà reconciliatus est Ecclesiæ suæ. Simili modo Polychronium ejusdem Ecclesiæ Jerosolymitanæ Pontificem Sixtus Papa damnavit, & iterum ipse eum reconciliavit. Innocentius Papa Photinum Episcopum damnavit, sed posteà eum in proprium locum restituit Ecclesiæ suæ. Misenum Episcopum à Felice Papa damnatum Gelasius Papa successor illius reconciliavit, & Ecclesiæ suæ restituit. Leontius, dum esset Presbyter, depositus fuit, sed posteà in Antiochia Patriarcha extitit. Gregorius verò quartus Papa Theodosium, quem Eugenius ejus antecessor Presbyterii honore privaverat Sanctæ Ecclesiæ Signinæ consecravit Episcopum. Ibas namque Episcopus dijudicatus fuit, sed Sancta Synodus canonica suam illi restituit Ecclesiam. Rothadum verò Episcopum Sanctæ Suessionensis Ecclesiæ à Synodo, cui Carolus inter fuit, condemnatum, & Sophronium Placentinum Episcopum meritò reprobatum, Nicolaus Papa ambos reconciliavit.* Et cum Em. Baronio istos Summos Pontifices in sententiæ extracathedralis mutatione imitetur: nam Baronius eos pro suo munere imitatus est intuitu Eliberini Concilii, ut vidimus in *Appendice Apologetica num.* 117. Intuitu Luciferiani *ibid. nu.* 118. Item intuitu S. Fausti Regiensis, quem ad annum 490. ità variis maculatum erroribus descripsit, ut ejus prænomen *Sancti* eraserit: sic tamen, ut posteà ab aliis melius instructus, *Faustum* pro *Sancto* habuerit, & sententiam, quam prius contra ipsum ex subreptione tulerat, retractarit. Impediisset nè Facultas Theologica Lovaniensis, nè P. M. Lupus faceret, quod, non solum Em. Baronius, sed & Summi Pontifices, S. Augustinus & alii Patres piè & sanctè fecerunt? Non credo, non credo.

40 Contra quartò. Processerit bonâ fide contra Joannem 44. Em. Baronius, eâdem fide processerint alii post ipsum, eò quòd allatas pro Joannis 44. vera fide, & ab Origenismo immunitate, in Opere

de Visione Eliæ & adjectâ *Appendice Apologetica Supposito* 4. *num.* 50. *&* 51. pro ejus sanctitate ante & post mortem in *præsupposito* supra, authoritates & rationes nondum vidisse poterant: attamen P. M. Lupus bonæ fidei Doctor haberi non potest in calumnia, qualis de Joanne 44. Patriarcha Jerosolymitano ab ullo catholico, aut etiam hæretico, inventa nunquam, & Summorum Pontificum, Sanctorum Patrum, Martyrologistarum, & celeberrimorum Doctorum dictis, quæ videre potuit in *vindiciis Eximii P. M. VVaslelii*, Bruxellæ ferè in ipsius conspectu impressis, reprobata semper. Esto tamē P.M. Lupus bonâ fide eam protulisset, quin, detectô errore, sit malæ fidei, nisi revocet, cum possit, solus stoâ & stolâ negabit obstinatus: nam ut rectè Salvianus in Epistola ad Aprum & Verum, *Incidere in falsæ opinionis errorem, priusquam vera cognoscas, imperiti animi est & simplicis; perseverare verò in eo postquam agnoveris, contumaciæ.* Cui Pius II. in Epist ad Academiam Coloniensem tribuit superborum ruinam, ut sequitur: *mortem quidam, prius sibi conscivernnt, quàm videri velint, aliquandò, malè sensisse. Et nonnulli, ne vel ad horam videantur errasse, semper errant; & dum vel minimam tolerare honoris jacturam nequeunt, totum abjiciunt, & perpetuâ notantur infamiâ, & in pessimas prolabuntur hæreses; qui ne appareant inconstantes, pertinaces efficiuntur: superbissimi hoc agunt, qui videri Dii, non homines volunt, quales Constantiæ combusti sunt nostra ætate in magno Conventu, Hieronymus & Joannes Hæresiarchæ.* Et Gerso in suo Trilogo. *Quosdam videre est, qui tantâ animositate, suis aut cæptis, aut consultis inhærent, ut nullis ad oppositum rationibus, nulla incommoderum experientiâ flecti possint. Malunt omnia secum ruere, omnia frangi, vel turbari, quàm pedem retrò flectere à via sua, etiam invia, & ob hoc jam non via; quoniam progressui obstare reperiuntur, vel spinarum, hoc est vitiòrum sepes horridæ; vel fassatorum, hoc est cordium profunditas incognita, vel latrunculorum malignitas, vel comitum mutua impugnatio, vel viarum districtus humiles, quos cervicosa turgidaque præsumptio nequit prætergredi, quia nequit humiliari. Irascuntur denique tales odiô immortali contra omnes, quot viderint, vel audierint, non dicam adversari sibi, sed non plenis vocibus & totis assentiri sententiis.*

41 Quia tamen contingere potest: quod P. M. Lupus sit ad objecta de *Ovo fœcundo*, probationes de Eremitarum, ut ajunt S. Augustini, *secundò-genitura* aut etiam *alienigenitura*, & ad *Appendicem nostram Apologeticam pro Joanne* 44. *Patriarcha Jerosolymitano* responsurus, dum naturæ ovi, Historiæ sui & nostri Ordinis, uti suis *in Synodorum Generalium decreta Scholiis & Notis*, satis studuerit. Sit

MONITUM SECUNDUM.

42 Attendat benè P. M. Lupus, quod *Appendici Apologeticæ pro Joanne* 44. *contra calumniam suam* non satisfaciet, nisi enervia ostendat *Corollaria* ex præsupposito supra: & efficaciter probet,

43 Primò. Epistolas Epiphanii ad Joannem 44. & Hieronymi ad Pammachium adversus Joannem 44. (ex quibus tota Em. Baronii de Joanne 44. hallucinatio, &

P. M. Lupi calumnia desumi debet) esse utriusque absque notabili alteratione & corruptione originales: nam illas, aut esse Epiphanio & Hieronymo suppositas, aut saltem in se & suis Argumentis alteratas & corruptas, ostendimus *Append. Apolog. Praeamb.* 1. *&* 2.

44 Secundò. Epistolis istis pro originalibus haberi permissis, eas aliquem determinatum errorem Joannis 44. tunc ab Ecclesia damnatum continere, & non solam Joannis de Origenismo, nondum ab Ecclesia damnato, suspicionem malè fundatam, & ab Hieronymo ac Epiphanio merè quaesitam, ob justam indignationem Joannis 44. super ordinatione Pauliniani, fratris S. Hieronymi, ab Epiphanio in Dioecesi Joannis 44. & non sua, contra Sacros Canones, uti ostendimus *Append. Apolog. Praeamb.* 3. *Suppos.* 5. 6. Et posteà *Exam.* §. 1. facta.

45 Tertiò. Joannem 44. aliquem in suis operibus scripsisse, aut docuisse errorem, ab Ecclesia, antequam illum scriberet, aut doceret, damnatum. Concilium aliquod, aut etiam Conciliabulum, ante aut post mortem Joannis 44. determinatum errorem examinasse ut Joannis 44. vel damnasse tanquam ipsius. Joannem 44. in Patriarchatu fuisse de sinistra fide ab aliquo se superiore monitum, aut correctum, &c.

46 Quartò. Joannem non fuisse in vita & post mortem pro sancto habitum, à Summis Pontificibus, & sanctis Patribus, in receptissima revelatione, Chronicis & Martyrologiis, à viris piis ac doctissimis, ut patet ex *Praesupposito* suprà, usque ad fraudem Erasmi Roterodami, quâ *Epistolae* Hieronymi ad *Pammachium* addidit pro titulo *adversus errores Joannis* 44. Et Em. Baronii hallucinationem, quâ ex Epistolis Epiphanii & Hieronymi, jam titulô Erasmi praeoccupatus, malè intellectis, in Joannem offensionis lapidem posuit. Dixi pro *sancto habitum*, puta, hic & alibi semper, sub limitatione data *n.* 12. *&* 17. supra.

47 Quintò. Omnes istos Pontifices, sanctos Patres, & alios in *Praesupposito* citatos, lavisse Aethiopem, eô sensu, quô, P. M. Lupe, Origenem vocas *Aethiopem* cap. 1. dissert. *de V. Synodo:* quatenus 1. *post atroces in Deum blasphemias in ipso martyrii articulo Christum abnegavit, &c.* 2. quatenus *totius Orbis in Origenis odia exarsit.* 3. quatenus *omnis, tam orientis, quàm occidentis Catholicorum Synodus, pari sententiâ & spiritu, Origenem haereticum denunciavit.* 4. quatenus *Quiricius Monachus Origenem cum Nestorio, Eutichete, Dioscoro, aliisq; Haeresiarchis in inferno ardentem vidit.* Subdens *quarè ejus Apologum agere, est Aethiopem* tam infami nigredine pictum *lavare*, & sic de Joanne 44. Patriarcha Jerosolymitano: nam sic habes locô supra citatô, *qui hodiè pro Origene & Joanne Jerosolymitano Apologias in Ecclesiam spargunt, lavant Aethiopes,* puta, à te statim allatâ infami nigredine pictos.

48 Sextò. Se eâdem, imò majori, temeritate non dixisse, *qui hodiè pro Origene & Joanne Jerosolymitano Apologias in Ecclesiam spargunt, lavant Aethiopes*, quâ temerè de Lucifero Sardorum Episcopo (licèt hujus defensione justissimam Joannis causam turbare nolimus) uti de Origene dixit ibidem: *qui hodiè pro Origene & Lucifero Episcopo Apologias in Ecclesiam spargunt, lavant Aethiopes.* Nam *Append. Apolog.* §. 3. *num.*

triarcha Jerosolymitano materiam amplissimam & indubitatam subministrarunt, & hoc sensu pro illo in Ecclesia Apologias sparserunt.

50 Octavo. Posse æqualia Pontificum, SS. Patrum, Revelationum, Chronicorum & Martyrologiorum, virorum piorum ac doctissimorum, in vera Dei Ecclesia colligi testimonia pro Martino Luthero & Joanne Calvino, ex quibus Apologia pro his justa componatur, illis, quæ in *Præsupposito* collegimus pro Joanne 44. Patriarcha Jerosol. alioqui ex Apologiis pro hoc nullum esset periculum brevi videndi Apologias pro illis, uti P. M. Lupus prætendit, his verbis, *nisi brevi, &c.* quia impediret testimoniorũ inæqualitas.

51 Nonò. Summos Pontifices, Sanctos Patres, revelationem receptissimam, Chronica, Martyrologia, viros pios ac doctissimos, &c. de quibus in *Præsupposito*, habuisse pro *Sancto* Joannem 44. Patriarcham Jerosolymitanum, tam immeritum, & sanctitatis titulo tam indignum, ac est Martinus Lutherus & Joannes Calvinus, prout importare videntur hæc verba, *nisi brevi etiam pro Martino Luthero & Joanne Calvino velimus Apologias videre.* Dixi *pro Sancto*, limita uti *n.* 46.

52 Decimo. Joannem fuisse aliquandò de Origenismo vel simili errore suspectum, sufficere ad formandum judicium de obstinatione & impœnitentia ejus finali, qualis de Origene, Luthero & Calvino præsumitur, & hôc datô, ad judicandum obstinatos & impœnitentes esse mortuos, illos omnes, qui non solum de suspicione, uti Joannes Jerosolymitanus, sed de hæresi formali aliquandò accusati sunt, videlicet (teste Theophilo Raynaudo, *Miscellorum Sacrorum* cap. 5. *contra ictum calumniæ*) Gregorium Thaumat. qui de *Sabellianismo.* Dionysium Alexand. qui de *Arianismo.* S. Lucianum Martyr. qui de *Arianismo.* S. Miletium, qui de *Sabellianismo.* S. Victorem, qui de *Homousionismo.* S. Basilium, qui de *violata Christiana fide, Tritheismo & Arianismo.* Gregorium Nyssen. qui de *Origenismo.* Gregorium Nazianz. qui de *Christi in duos filios distractione.* S. Epiphanium qui de *Iconomachismo.* Hieronymum, qui de *Sabellianismo & Manichaismo*, quô nomine apud Siricium Papam malè audivit. Cyrillum Alexand. qui de *Apollinarismo.* S. Fulgentium, qui de *Photinismo.* S. Anselmum, qui de *Tritheismo.* Augustinum, qui de *istorum multis*, uti ex Lyræo *Appendicis Apologeticæ num.* 126. vidimus, & sic de pluribus aliis, quibus istæ hæreses sunt tributæ. Judicare autem omnes illos obindè obstinatos & impœnitentes mortuos, supremæ temeritatis & blasphemiæ esset. Verum quidem est, quod hæreses illæ satis evincantur istis afflictæ per hæreticorum calumniam, quam in causa Joannis 44. SS. Epiphanio & Hieronymo affricare nefas putamus. Sed nihil impedit, nè dicamus, Epiphanii & Hieronymi Epistolas in punctо *suspicionis de Origenismo*, etiam per hæreticorum fraudem alteratas & corruptas fuisse: nec facilius P. M. Lupus istam calumniam, quàm ego hanc fraudem, probabit; tum quia illæ eædem litteræ in eo, quod continent Epiphanii Iconomachiam, ob scissum ab eo velum, in quo imago Christi vel alicujus sancti picta erat, ad venerationem foribus templi appensam, juxta Em. Bellarminum *lib. de imag. cap.* 9. *ad* 5. Epiphanium Diaconum

in 7. Synodo art. 6. tom. 5. & Theophilum Raynaudum *locô suprà citatô* sint ab aliquo Iconomacho alteratæ & corruptæ; tum ob plures alias rationes in *Appendice Apologetica* fusiùs deductas. Quô positô, ejusdem supremæ temeritatis ac blasphemiæ erit P. M. Lupo dicere, Joannem 44. Patriarcham Jerosolymitanum esse instar Origenis, Lutheri & Calvini obstinatum & impœnitentem mortuum, ac de tot Sanctis præfatis, & quidem inter eos S. Patre suo Augustino.

53 Vidit indubiè P. M. Lupus ex Opere nostro *De Visione Eliæ & Appendice nostra Apologetica pro Joanne* 44. *adversus ipsius calumniam*, ei ad calcem juncta, se non posse cum honore, (saltem tam citò ac calumniam præcipitavit) satisfacere, & ideò, ut fertur, ne respondendo non satisfaciat, aut retractando infametur, pro excusatione prætendit, eximios Doctores Theologicæ Facultatis Lovaniensis dissuasisse *Responsum & Retractationem*; eô quod res tanti momenti non videretur, ut ad alterutrum statim obligaret: sed hanc excusationem esse vanam, & prudentum judiciô haberi debere suppositam, satis evincunt præmissa: nec ipse reverà, adeò in proprio errore cœcus est, ut non videat, quod licèt convitia & calumniæ in tantos Viros, & hinc integrum Ordinem, quæ linguâ proferuntur, non ità noxia sint, & plerumque statim aura dissipet; ea tamen quæ scribuntur & libris imprimuntur eò graviùs illos, quos læsere injuriâ, premant authoritate & scripturâ, quòd diutiùs durant: nec eos tantùm, sed & suos Scriptores, dum suæ improbitatis monimentum produnt posteris, perpetuò in ipsos tanquam improbos convitiatores retorquendum. Utinam hos morte æternâ aliquandò non premant: quandoquidem nisi legitimè retractentur, cum possint, sint perennis fons virulentiæ continuò in ipsam injustam famæ detentionem & mortem æternam voluntariè salientis; *non* enim *remittitur peccatum, nisi*, dum potest, *restituatur ablatum* juxta Augustinum Epist. 54. relata *Regula* 4. *de Regulis juris in* 6. Vide eumdem n. 29. & D. Sinnichium ex Lactantio supra *n.* 37. Item cap. *fraternitatis de frigidis & maleficiatis*, in quo Innocentius III. sententiam injustam, ab Altissidiorensi Episcopo latam, etsi per errorem probabilem, errore detectô, retractari jubet; proculdubiò ne injuria, quæ alioqui erat materialis tantum, jam detectô errore evaderet formalis.

54 Si tamen non obstantibus præmissis P. M. Lupus, nec respondere, nec suam præcipitem calumniam retractare velit, in præsenti causa, tuæ humanitati, Amantissime lector sufficiet, ut spero, illud S. Augustini *lib. de Baptismo* pro S. Marcellino & aliis *contra Petilianum cap.* 16. (quod P. M. Lupo facillimè accommodari potest) *Quid ergo jam opus est*, inquit, *ut Episcoporum Romanæ Ecclesiæ, quos incredibilibus calumniis insectatus est* (quid ergo jam opus est, ut Joannis Patriarchæ Jerosolymitani & Luciferi Sardorum Episcopi, quos incredibili calumnia P. M. Lupus insectatus est) *objecta ab eo crimina diluamus? Marcellinus & presbyteri ejus, Melchiades, Marcellus & Sylvester traditionis codicum divinorum, & thurificationis ab eo crimine arguuntur* (Joannes Patriarcha Jerosolymitanus & Lucifer Sardorum Episcopus errorum, Æthiopismi, & expurgabilitatis Origenis, Martini Lutheri & Joan-

nis Calvini à P. M. Lupo arguuntur.) *Sed numquid ideò etiam convincuntur, aut convicti aliquâ documentorum firmitate monstrantur? Ipse sacrilegos fuisse dicit, ego innocentes fuisse respondeo. Quid laborem probare defensionem meam, cum ille* (quod de P. M. Lupo in nostro casu omninò verificatur) *nec tenuiter probare conatus sit accusationem suam? si est ulla humanitas in rebus humanis, puto nos justius posse reprehendi, si ignotos homines, quos criminantur inimici, nec eorum crimen ullâ testificatione demonstrant* (sic enim Joannem Patriarcham Jerosolymitanum & Luciferum Sardorum Episcopum criminatur P. M. Lupus, nec eorum crimen, quale in Luthero & Calvino tota Ecclesia Romana agnoscit, imò nec aliud, in quo impœnitentes decesserint, ullâ testificatione demonstrat) *nocentes potius, quàm innocentes crediderimus. Quia si fortè se aliter veritas habet, ipsi certè humanitati debitum redditur, cum homo de homine, nihil malè temerè suspicatur, nec cuiquam criminanti facilè credit, quandò sine teste ac sine ullo crimen objiciens, maledicus potius conviciator, quam veridicus accusator extiterit.* Et aliundè, ut rectè S. Basilius in cap. 7. Esaiæ, *Talis planè est natura hominum istorum, qui suôpte ingeniò amarulenti sunt, qui adversus Spiritum Sanctum digladiantur, ac pugnant, suâmet malignitate tantò affliguntur attrocius, quàm quicumque per eorum indignationem offenduntur.* Viderint tamen inquit S. Cyprianus Epist. 42. *Qui vel furori suo, vel libidini servientes, & Divinæ legis ac sanctitatis immemores, jactitare interim gestiunt, quæ probare non possunt; & cum innocentiam destruere atque expugnare non valeant, satis habent famâ mendaci & falso rumore maculas inspergere. Certè quod Præpositis & Sacerdotibus congruit, danda opera est, ut talia cum à quibusdam scribuntur, per nos respuantur. Ubi enim erit, quod discimus, ac docemus,* & labia tua ne loquantur insidiosè. *Item alibi.* Os tuum abundavit malitia, & lingua tua complectebatur insidias, sedens adversus fratrem tuum detrahebas, & adversus filium matris tuæ ponebas scandalum. *Item quod Apostolus dicit*, Omnis sermo malus de ore vestro non procedat, sed bonus ad ædificationem fidei, ut det gratiam audientibus. *Porrò hæc fieri debere ostendimus, si quandò talia quorumdam calumniosâ temeritate conscripta sunt, legi apud nos non patimur.*

CONCLUSIO
MONITI
CHRISIANI.

EX præmissis Corollariis à *num.* 18. *ad* 28. verificatur contra P. M. Lupum sententia Isidori lib. 2. *Quia scripta medullitus non indagantur, in erroris labyrinthum nonnulli intricando impingunt, cum ante judicant, quàm intelligant, ante culpant, quàm iterando lecta perquirant.* Nam quæ præsupposuimus Corollariis à num. 2. ad 18. *medullitus non indagavit*: quæ in Epistolis S. Epiphanii ad Joannem 44. Patriarcham Jerosolymitanum, & S. Hieronymi ad Pammachium adversus eumdem Joannem (ex quibus totius hallucinationis origo,) *antè judicavit, quàm intellexerit*, uti in *Appendice Apologetica ad Opus de Visione Eliæ* fusè & efficaciter probavimus: & Joannem 44. comparando cum Origene, Martino Luthero & Joanne Calvino, *ante culpa-*

pavit, *quàm iterand. lecta* in Em. Baronio & aliis *perquisierit*: imò nè vel in unico, non solum Christiano, sed & Christianorum hoste impiissimo, talem de Joanne 44. Patriarcha Jerosolymitano cum istis hæresiarchis comparationem legit, uti firmiter credo, & credam quamdiu illum non citarit, qui simile quidpiam effutiverit.

Ex dictis *num.* 34. sequitur: P.M. Lupum contra Joannem 44. & nostrum Ordinem totum eàdem, aut potius simili ultione scripsisse, quâ aliàs Em. Baronius contra eumdem scripsit, teste P. Mathia à S. Joanne *lib.* cui titulus *Histoire Panegyrique de l'Ordre de nostre Dame du Mont Carmel p.* 1. *cap.* 6. à quodam Carmelita, non contemnendæ eruditionis, offensus in puncto doctrinali, sive etiam Historia voluminis 1. suorum Annalium. Sed sicuti præfatus Pater pluribus tomis dilucidè ostendit ultionem istam fuisse in Em. Baronio historicæ veritati inimicam; ita speramus nos hîc, & in *Appendice Apologetica* ostendisse, similem ultionem esse in P. M. Lupo sapientia aliàs commendabili indignam, ejusque *Scholia & notas ad Concilia* non parum reddere de insufficienti indagine & veritate suspecta: quod cavisset, si S. Hieronymi Monitum ad Rusticum, *nè ad scribendum citò prosilias*, *& levi ducaris insaniâ*, *multò tempore disce*, *quod doceas*, audiisset: imò etiam abstinuisset ab eo, quod de Joanne 44. Patriarcha effutivit potius, quàm docuit, si in obviis *Vindiciis* P. M. Wastelii, *Annalibus* P.M. Lezanæ, *Historia Panegyrica* Matthiæ à S. Joanne, *Commentario &c.* P. Dorothei à S. Renato, *Vinea Carmeli* P. Danielis à Virgine Maria, & aliis in *Præsupposito* citatis, *multò tempore didicisset* oppositum ejus, ad quod *scribendum* nimis *citò prosiliit*; quia equidem non plus sua ipsi ultio proderit, quàm Em. Baronio scripsisse contra Ordinem profuerit, de quô accipe ex P. Dorotheo in *Commentario* præcitato pag. 560. *Baronius l'An* 1595. *dedia au Pape Clement VIII. le sixiesme tome de ses Annales*, *dans lequel il traitte l'Ordre du Mont Carmel avec tant dindignité. Ce Souverain Pontife fit bien veoir dès la premiere occasion*, *qui se presenta*, *combien peu il estimoit un sentiment si temeraire. Il donna l'An* 1600. *le* 3. *de Novemb: la Bulle*, *qui commence* in Apost. dignitatis, *dans laquelle il use de ces termes*, Sanctorum Prophetarum Eliæ & Elisæi aliorumque Sanctorum Patrum, quorum hæredes sunt, vestigiis insistentes. *Il donna encor l'An* 1604. *le* 13. *de Juillet la Bulle*, *qui commence* Dominici gregis, *dans laquelle sont ces mots*, Patris vestri Prophetæ Sanctissimi Eliæ, vestri Instituti Authoris, alumnos & imitatores vos ostenditis. *Et puis il escrivit le* 15. *d'Octob. du mesme An la lettre au Roy de Perse*, *pour les Carmes Missionaires*, *dans laquelle entre autre chose*, *il dit*, ut autem tu aliqua de eorum Instituto intelligas, pauca quædam tibi significanda duximus, ex quibus cætera facilè conjicias. Habuerunt olim Religionis hujus professores, sicut à Romanis Pontificibus prædecessoribus nostris memoriæ proditum est, sui Instituti Authores Sanctos Prophetas Eliam & Elisæum omnibus nationibus & gentibus notos *&c.*

Ex Addito à *num.* 36. *ad* 41. manifestum est (præter Ex. D. Simnichium *ibid.* citatum) Martinum Damiensem Episcopum *lib. de vitiis Cardinalium cap.* 1. meritò dixisse, *non te moveat dicentis authoritas*:

nec

nec quis, sed quid dicat intendito: quia dicens plerumque, in eo, quod dicit, figulus est authoritatis nullius, ut patet ex comparatione Joannis 44. & Luciferi cum Origene, Martino Luthero & Joanne Calvino, quam P. M. Lupus absque ullius, etiam impiissimi, authoritate fecit, & dixit. Verum quidem est, quod Salvianus Episcopus Massiliensis in *Epistolâ ad Solonium* scribat, *tam imbecilla sunt judicia hujus temporis, ac penè tam nulla, ut ii, qui legunt, non tam considerent, quid legant, quàm cujus legant: nec tam dictionis vim atque virtutem, quàm dictatoris cogitent dignitatem.* Sed hoc jam *num.* 54. præoccupatum est, & id ipsum est, quod corrigendum monet Damiensis statim citatus; nec in P. M. Lupo retractandi obligationem minuit, sed auget omninò, ut vidimus *num.* 53.

Ex Monito 2. à *num.* 42. *ad* 53. summariè habes puncta ad quæ, & Corollaria *Præsuppositi*, P. M. Lupi Cathegoricum Responsũ expectamus, aut alioqui pseudodogmatis ejus de Joanne 44. Patriarcha Jerosolymitano famosi necessariam retractationem. Illa specificanda duximus, ne à mente nostra aberrans in aliis frustrà laboret, aut in principali victus, alibi nodum accessorii in scirpo quærat; unam fortè hinc inde authoritatem malè citatam carpat, debilius aliquod fundamentum, fortioribus, quibus dejicitur, intactis totus impugnet, aut de quadam nostra exercitatione futili, à qua controversiæ veritas & decisio nullatenus pendent, trophæum faciat, & sic parum aut nihil ad intentum *Moniti* hujus *Christiani* finem respondeat: quod ut prudenter vitet, ex Em. Baronio *in Annot. Martyrol. ad 9. Octob.* notet, *quod si ob unum errorem, vel alterum, in vitis Sanctorum inventum, cætera, quæ remanent, fide carere dixerimus: profectò omnes ferè Sanctorum vitas in maximum discrimen inducimus; cum penè in omnibus aliquid notari possit, quod corrigendum videatur, sitque canonicarum tantummodò scripturarum singularis prærogativa, ut in eis cuncta vera, inconcussa, certaque narrentur.* Vale igitur, mi P. M. Lupe, & hoc *Monitum Christianum* ad unius Patriarchæ vivi & mortui in communi opinione sanctitatis defensionem, totiusque Ordinis nostri emaculationem necessariam, Boni consule, ac responde, aut S. Patrem tuum Augustinum in retractando sanctè & religiosè & justè & sapienter imitare, nè si non restituas ablatum, cum possis, in æternum, quod absit, tuum non remittatur peccatum.

 APPRO-

FACULTAS
REVERENDI ADMODUM
PATRIS PROVINCIALIS.

FR. DANIEL A VIRGINE MARIA humilis Prior Provincialis Fratrum B. MARIÆ Virginis de Monte Carmelo Provinciæ Flandro-Belgicæ.

Permittimus insuper *Apologemati Retorto* adjici *Monitum Christianum*, &c. Quô nervosè demonstratur obligatio R. Admodùm Patris Magistri Christiani Lupi Ordinis Eremitarum S. Augustini ad abstergendam gravem calumniam, appictam Joanni 44. Antistiti Jerosolymitano, nostro quondam Legislatori, & consequenter toti Ordini nostro, qui per octo ferè sæcula (videlicet ab anno Christi 412. ad 1205.) istius Joannis Librum inscriptum *De Institutione Monachorum*, &c. pro Regula habuit, & seruavit: illud enim legi ex speciali commissione Reverendissimi Patris Generalis, nec quidpiam Catholicæ Fidei aut bonis moribus dissonum deprehendi. Datum in Carmelo nostro Gandavensi die 30. Julii 1665.

Fr. DANIEL A VIRG. MARIA,
Provincialis, qui suprà.

APPRO-